

JAZZFLITS NUMMER 386

21 NOVEMBER 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP DE PLAAT

LKR, Makaya McCraven, Blik,
Sun-Mi Hong, Natalio Sued,
Irene Sorozabal, Fabrice Alleman e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

17 Clifford Jordan (Erik Marcel Frans)

21 Belgrado Jazz (Huguenin/Schot)

27 Europe Jazz Media Chart November

19 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2022

NR 387 KOMT 5 DECEMBER UIT

BERICHTEN

'GEEN JAZZ OP NPO KLASSIEK IS PURE TALENTVERNIETIGING'

Voorzitter Fleurine Verloop van de Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM) roept de leden op te protesteren tegen het voornemen op NPO Klassiek geen jazz te programmeren (zie hiernaast). Het is pure talentvernietiging zegt ze 11 november in een ingezonden brief in NRC. Ze vindt het bovendien uit het oogpunt van diversiteit een misser.

Verloop wijst erop dat in Nederland negen conservatoria een jazzafdeling hebben. De musici die in de loop van de jaren afstudeerden (jaarlijks zo'n driehonderd) zijn nooit te horen op de nationale radio, betoogt ze: "De helft van de conservatoriumstudenten studeert af in jazz, wereldmuziek en andere richtingen. Dat de Nederlandse Publieke Omroep nul procent jazz vertegenwoordigt in het aanbod is dus niet te rechtvaardigen. Het is bovendien pure kapitaal- en talentvernietiging." Verloop vindt dat er meer diversiteit moet zijn op de nationale radio: "Met de komst van NPO Klassiek en de voorgenomen verwijdering van jazz uit het muzikale aanbod worden overwegend witte landgenoten op voornamelijk witte, mannelijke componisten uit voorgaande eeuwen getrakteerd." De terugkeer van jazz, geïmproviseerde muziek -en wereldmuziek op de publieke radio noemt ze urgent: "Om Charlie Parker te quoten: Now's the time!"

(lees ook de reactie van onze medewerker Ruud Bergamin (pag. 16))

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

ZENDERMANAGER HOORT LIEVER GEEN JAZZ OP RADIO 4-OPVOLGER NPO KLASSIEK

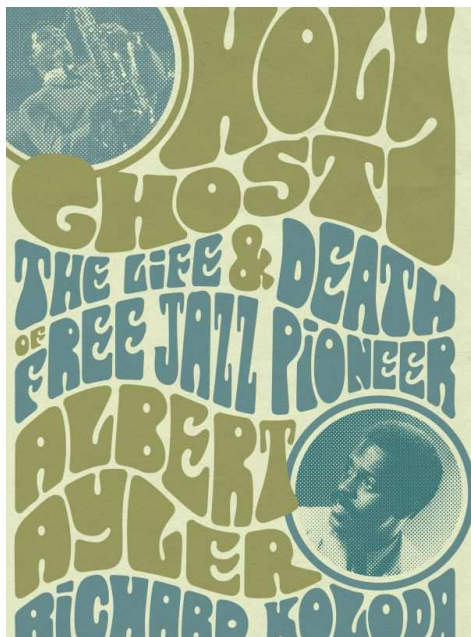
De klassieke NPO-radiozender Radio 4 gaat in 2023 verder onder de naam NPO Klassiek. "We werken er hard aan om nieuw publiek te bereiken, maar het kost moeite de term Radio 4 te laden bij mensen die ons niet al kennen. De naam was een drempel", zo verklaart zendermanager Simone Meijer de naamswijziging op 1 november in De Volkskrant. Jazz zal wat haar betreft slechts bij hoge uitzondering op NPO Klassiek te horen zijn.

Meijer weet dat veel jazzliefhebbers anders zouden willen: "Dat klopt. Het is een discussie die al heel lang speelt. Ik vind absoluut dat wereldmuziek en jazz thuishoren in het publieke aanbod, maar niet bij ons. Wij behandelen duizend jaar muziekgeschiedenis. Die andere vijf stations richten zich op pakweg de laatste honderd jaar of nog minder." Volgens Meijer is het probleem dat veel radio's uitgaan als er jazz wordt gedraaid: "Dat in andere landen de jazz bij de klassieke zenders is ingedeeld, maakt het voor ons niet vanzelfsprekend dat ook te doen. Als we jazz draaien, zet de helft van de luisteraars ons uit. Ik houd van jazz – mijn partner is jazzbassist en ik kom heel graag in het Bimhuis in Amsterdam, maar dit is niet mijn zender waarop ik mijn smaak presenteer. Het is mijn taak om de herkenbaarheid van de zender te waarborgen. Daarom zeg ik ook tegen programmamakers: wees terughoudend met andere genres." NPO Klassiek moet het publieke platform voor klassieke muziek in de volle breedte worden: radio, podcasts, concerten, video's, muzieknieuws en speellijsten. Meijer op de NPO-website: "Hierin schuilt ook onze ambitie om een gids te zijn voor iedereen die meer wil ontdekken op het gebied van klassieke muziek. We bouwen hard aan een platform waarmee we een rijk aanbod creëren voor iedereen die van klassieke muziek houdt of het wil leren kennen en waarmee we ook de culturele sector omarmen en alle aandacht geven die deze verdient. Natuurlijk blijven de vertrouwde programma's gewoon te horen op onze zender."

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

Compositieopdracht November Music 2023 voor Kika Sprangers

Saxofoniste Kika Sprangers heeft de compositieopdracht van het festival November Music 2023 gekregen. Ook is saxofonist John Zorn al gecontracteerd voor diverse optredens onder de noemer 'John Zorn at 70'. Het festival is van 1 tot en met 12 november 2023 in Den Bosch.

Albert Ayler-biografie verschenen

Onder de titel 'Holy Ghost: The Life and Death of Free Jazz Pioneer Albert Ayler' verschijnt deze maand een biografie over deze saxofonist. Schrijver is Richard Koloda. Hij deed zo'n twintig jaar onderzoek voor het boek. Koloda was eerder betrokken bij de documentaire 'My Name Is Albert Ayler' en bij de samenstelling van de tien-cd-box 'Holy Ghost: Rare and Unissued Recordings (1962-70)' (Revenant Records). Albert Ayler overleed op 34-jarige leeftijd onder verdachte omstandigheden. "The true goal of 'Holy Ghost' is to draw attention away from the circumstances surrounding Ayler's death and bring it sharply back to the legacy he left behind", aldus Koloda op de website van het Britse blad Jazzwise.

Oeuvreprijs voor Peter Brötzmann

Saxofonist Peter Brötzmann heeft 11 november tijdens het Jazzfest Berlin voor zijn oeuvre de Ehrenpreis der Deutschen Schallplattenkritik gekregen. "Provokativ, ungeschliffen, doch auch hochsensibel, ist er über Jahrzehnte seinen Weg gegangen und hat mehr als einmal die Hörgewohnheiten der Menschen auf den Kopf gestellt", aldus de jury.

Burgemeester Van Zanen reikt de Stadspenning uit aan Laura Wijninga. (Foto: Tessa Veldhorst)

WOODSTREET BIG BAND KRIJGT STADSPENNING

Uit handen van de Haagse burgemeester Jan van Zanen mocht Laura Wijninga als voorzitter van de Woodstreet Big Band op 13 november de Haagse Stadspenning in ontvangst nemen. Dat gebeurde tijdens een concert dat de bigband in Theater De Nieuwe Regentes gaf ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan.

Oud-Woodside Big Band-lid saxofonist Ben van den Dungen (linksvoor) soleert. (Foto: Tessa Veldhorst)

Van Zanen noemde het vijftigjarig bestaan een 'unieke prestatie'. De penning is een „blijk van grote waardering en erkentelijkheid voor de wijze waarop de bandleden met veel enthousiasme en grote toewijding zich hebben ingezet en zeer heeft bijgedragen aan de cultureel/muzikale uitstraling van Den Haag". De bigband speelde tijdens het jubileumconcert diverse jazzklassiekers van Duke Ellington, Count Basie en uit het American Songbook. Ook uit het eigen 'Haagse Beat meets Jazz'-programma werd geput. Speciaal voor de gelegenheid waren drie oud-leden aangeschoven: saxofonist Ben van den Dungen (lid van 1980-1982), saxofonist Konstantin Iliev (lid van 1999-2001) en drummer Mels Bol (lid van 2013-2017).

Nieuw jazzpodium in Den Hoorn

Sinds 6 november heeft Den Hoorn (Texel) een nieuw jazzpodium. Het bevindt zich in dorps huis De Waldhoorn en werd geopend door saxofonist Hans Dulfer. Club Jazz on the Waves is voortgekomen uit het festival met dezelfde naam, dat in 2017 voor het laatst werd gehouden. Initiatiefnemer is Cor van Heerwaarden. Weer een nieuwe editie van het festival op poten zetten lukte hem niet, vandaar dat hij koos voor een reeks van vier concerten op de zondagmiddag. Om het geheel een gezonde financiële basis te geven zijn vijftig clubleden nodig. Voor tachtig euro kunnen die vier concerten bezoeken. De rest van het seizoen komen nog Han Bennink, Ben van Gelder en Reinier Baas (januari 2023), het Robin Nolan Trio (februari) en als hekkensluiter het duo Eric Vloeimans en Tuur Florizoone (maart).

Het naambord van de Lou Donaldson Boulevard in Badin (North Carolina).

Lou Donaldson geëerd in geboorteplaats Badin

Als eerbetoon aan saxofonist Lou Donaldson is op 14 oktober in Badin (North Carolina) een stuk van vijf mijl van de North Carolina Highway 740 herdoopt in Lou Donaldson Boulevard. Het betreft het stuk van de Highway dat door de geboortestad van Donaldson loopt. Die was zelf bij de onthulling van het straatnaambord aanwezig (zie de bovenstaande foto). Hij toonde zich zeer verheugd met de naamswijziging. Donaldson werd op 1 november 96 jaar oud. Hij vierde zijn verjaardag op 7 november in Dizzy's Club at Lincoln Center in New York.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Van dag tot dag met concertaankondigingen en actualiteiten op **Facebook**: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Zangeres Stacey Kent - op de foto in LantarenVenster (R'dam) - ontving een Jazz Music Award. (Foto: Joke Schot)

TWEE KEER PRIJS VOOR CHRISTIAN MCBRIDE TIJDENS EERSTE EDITIE JAZZ MUSIC AWARDS

Christian McBride & Inside Straight is 22 oktober twee keer in de prijzen gevallen tijdens de eerste editie van de **Jazz Music Awards in Atlanta, Georgia**. Het kwintet van de bassist kreeg twee Awards voor het album 'Live At The Village Vanguard': die voor 'best mainstream artist' en die voor 'best album by a duo, group, or big band'. Zangeres **Samara Joy** werd bekroond als 'best new artist' (voor haar album 'Samara Joy') en fluitiste **Ragan Whiteside** als 'best contemporary artist' (vanwege 'Off The Cuff').

In totaal acht categorieën werden platen onderscheiden. Die voor 'best new vocal performance' kreeg twee winnaars. **Somi** (voor haar album 'Zenzile: The Reimagination Of Miriam Makeba') en **Stacey Kent** (voor 'Songs From Other Places') kregen allebei evenveel stemmen van de jury. De Award voor 'best mainstream album' ging naar saxofonist **Kenny Garrett** (voor 'Sounds From the Ancestors'). Pianist **Bob Baldwins** 'Stay At Home Series, Vol. 1' werd als 'best contemporary album' gekozen. Tot 'song of the year' werd **Norman Browns** 'Back at Ya' uitgeroepen.

Ook werd 22 oktober een aantal artiesten in het zonnetje gezet. Saxofonist **Wayne Shorter** kreeg een 'Lifetime Achievement Award' en pianist **McCoy Tyner** de 'Jazz Legend Award'. Voor saxofonist **Henry Threadgill** lag de 'Jazz Composer Award' klaar en trompettist **Ambrose Akinmusire** mocht de 'Jazz Innovator Award' in ontvangst nemen. Tijdens de uitreikingsceremonie traden naast enkele winnaars onder anderen zangeres **Dianne Reeves**, harpiste **Brandee Younger**, zangeres **Jazzmeia Horn** en saxofoniste **Tia Fuller** op. De muzikale leiding had drumster **Terri Lyne Carrington**. Volgens de organisatie - radiostation **Jazz 91.9 WCLK** - was het voor het eerst dat in de VS een Awards-evenement plaatsvond waar louter (albums van) jazzmusici werden bekroond. Op 21 oktober 2023 is de tweede editie.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

GRAMMY-NOMINATIES 2023

Op 15 november zijn de nominaties gepubliceerd voor de Grammy Awards 2023. De winnaars worden op 5 februari 2023 in Los Angeles bekendgemaakt. De genomineerde albums werden tussen 1 oktober 2021 en 1 oktober 2022 uitgebracht. De volgende jazzalbums zijn genomineerd:

Best Jazz Instrumental Album

New Standards Vol. 1
[Terri Lyne Carrington](#)
 Live In Italy
[Peter Erskine Trio](#)
 LongGone
[Redman, Mehldau, McBride, Blade](#)
 Live At The Detroit Jazz Festival
[Wayne Shorter, Terri Lyne Carrington, Leo Genovese & Esperanza Spalding](#)
 Parallel Motion
[Yellowjackets](#)

Best Jazz Vocal Album

The Evening : Live At APPARATUS
[The Baylor Project](#)
 Linger Awhile
[Samara Joy](#)
 Fade To Black
[Carmen Lundy](#)
 Fifty
[Manhattan Transfer & WDR Big Band](#)
 Ghost Song
[Cécile McLorin Salvant](#)

Best Large Jazz Ensemble Album

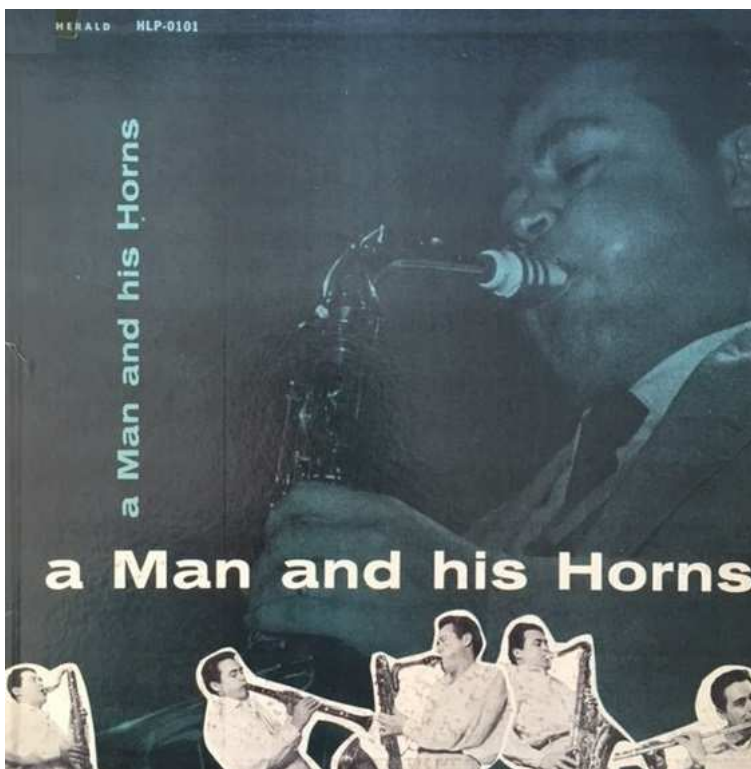
Bird Lives
[John Beasley & SWR Big Band](#)
 Remembering Bob Freedman
[Ron Carter & Jazzaar Festival Big Band](#)
 Generation Gap Jazz Orchestra
 Generation Gap Jazz Orchestra
 Center Stage
[Gadd, Gomez, Cuber & WDR Big Band](#)
 Architecture Of Storms
[Remy Le Boeuf's Assembly Of Shadows](#)

Best Latin Jazz Album

Fandango At The Wall In New York
[Arturo O'Farrill & The Afro Latin Jazz Orchestra Featuring The Congra Patria](#)
 Son Jarocho Collective
 Crisálida
[Danilo Pérez & The Global Messengers](#)
 If You Will
[Flora Purim](#)
 Rhythm & Soul
[Arturo Sandoval](#)
 Música De Las Américas
[Miguel Zenón](#)

De Grammy Awards zijn een productie van de National Academy of Recording Arts and Sciences, het samenwerkingsverband van de Amerikaanse platenindustrie. In de jury zitten artiesten en muziekprofessionals. ----->

OVERLEDEN

Anthony Ortega op een platenhoes uit 1956 (label: Herald).

Gerd Dudek, 3 november 2022 (84)

Duitse tenorsaxofonist; speelde in de jaren zestig in de band van Kurt Edelhagen, raakte geïnteresseerd in free jazz en maakte deel uit van Europese ensembles: Globe Unity Orchestra van Alexander Von Schlippenbach, het Waterland Ensemble van Loek Dikker, het European Jazz Quintet (met drummer Pierre Courbois) en groepen van pianist Rob van den Broeck. Ofschoon een veelgevraagd blazer, maakte hij weinig platen onder eigen naam.

Anthony Ortega, 30 oktober 2022 (94)

Amerikaanse altsaxofonist; speelde in 1953 in de band van Lionel Hampton, leed daarna een wisselvallig bestaan: verbleef in New York en Los Angeles, maar ook in Noorwegen, Frankrijk en Japan. Speelde voor film en theater, maakte in 1966-1967 twee platen voor Revelation, het label voor enigszins achtergestelde musici. (jjm)

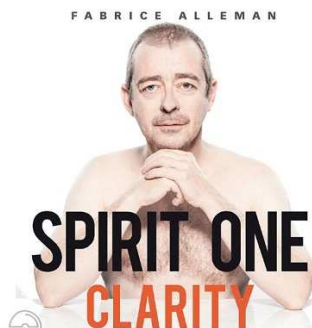
VERVOLG GRAMMY-NOMINATIES 2023

Metropole Orkest andermaal voor Grammy genomineerd

Het eerder dit jaar uitgekomen album 'Between Us...' met Anoushka Shankar (sitar) en Manu Delago (hang) is voor een Grammy 2023 genomineerd in de categorie 'Best Global Music Album'. Honorair dirigent Jules Buckley bracht de koningin van de sitar en het Metropole Orkest bij elkaar: "Anoushka's music isn't easy to play, so this nomination is a recognition of the fact that the Metropole musicians absolutely played their hearts out." In de afgelopen jaren werd het orkest 22 keer genomineerd voor een Grammy en werkte het mee aan vier Grammy-winnende producties. Meest recentelijk voor 'Best Contemporary Instrumental Album' in 2016 met Snarky Puppy en in 2020 met Jacob Collier voor zijn arrangement van 'All Night Long' (Best Arrangement, Instruments and Vocals).

JAZZ OP DE PLAAT

FABRICE ALLEMAN
Spirit One/Clarity
 Igloo

Ondergetekende schreef dat al eerder: wie Chet Baker wil eren, kan dat het beste doen met creatieve muziek. Gráág geïnspireerd door Chet, maar geen imitaties. Fabrice Alleman (55) hoeft daar niet op te worden gewezen; hij gaat toch al zijn eigen gang. Aantrekkelijke melodieën, gedragen tempi, eenvoud, een dromerige atmosfeer en een verzorgde toon; we vinden het allemaal op dit tribuut-album 'Spirit One/Clarity'.

Daar blijft het niet bij. De Vlaamse muzikant schreef bijna alle stukken zélf en soleert op sopraansaxofoon. Geen trompet te horen. Wel vroeg hij twee Chet-veteranen: de onvermoeibare bassist Jean-Louis Rassinfosse en - in enkele stukken - gitarist Philip Catherine. Het label Igloo heeft toch al goede papieren dankzij een klassiek Baker-album uit 1983, met als titel de namen van hem en de zojuist genoemde begeleiders.

Zo'n tribuut blijft linke soep. Alleman streeft naar de nobele eenvoud maar er hoeft maar dát te ontbreken, en de eenvoud is niet nobel meer. De muziek is dan alleen nog simpel. Alleman weet, blazend in diepe concentratie, het evenwicht te bewaren, alsof hij over het slappe koord balanceert. Je zou soms kunnen denken aan een Grover Washington, maar zonder aanstellerij. Of een minder breed-sprakige versie van Jacques Pelzer, die de boodschap van de trompettist samenvatte als 'play simple and strong'.

De stukken met Catherine - 'Clement' en 'Eyes closed' - weten meteen te overtuigen. Aansprekende melodieën en solo's waarin geen noot te veel is. In twee andere tracks is een strijkorkest uit Boedapest te horen dat een weelderige achtergrond mocht inspelen.

Dit album wordt het eerste deel van een drieluik, zo vermeldt de toelichting, 'losjes gebaseerd op de klankwereld van Chet Baker'. Bij de volgende delen kan Alleman zich laten inspireren door aspecten van de trompettist die veelal over het hoofd worden gezien. Zijn minder introverte kant. Denk aan Chet als boppende blazer in een razendsnel 'Conception', scattend in een ook al vlot 'Just friends', funky in 'Love for sale' en heel erg bluesy in 'Down'. Hij maakte niet alleen fluistermuziek. **Jeroen de Valk**

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BLIK
Prepare Move Finish
 Red Note

Zelden zal de naam van een band beter zijn weergegeven in de vormgeving dan het debuutalbum van het trio Blik. Wie het bij de band bestelt, krijgt een door Milou van Ham ontworpen blik toegevoerd met een code om de muziek te kunnen downloaden. Spil van de collectieve groep is (akoestisch) basgitarist Luc Ex, die al jaren opduikt in interessante bands op grensvlak van avant-rock, punk en impro, zoals Rubatong, Roof, Regenorchester en zijn eigen Luc Ex Assemblée. Voor Blik combineert hij zijn onmiddellijk herkenbare geluid met dat van flexibele drummer Tristan Renfrow en de jonge vocaliste Annelie Koning. De laatste switcht met het grootste gemak heen en weer tussen uitgezette melodielijnen, tekstimprovisaties en instrumentaal stemgebruik. Ze leent teksten van de grote Amerikaanse beatdichter Charles Bukowski en de legendarische Gertrude Stein, maar produceert ook eigen poëzie die zich met haar buitenlandse voorbeelden kan meten. Dat laatste doet ze overigens in het Nederlands, en met de hoekige muziek doen die nummers (zoals 'Oproep aan de eenzame') denken aan het werk van De Kift. Dat is niet zo vreemd, want The Ex, de band waar Luc Ex zijn eerste furore aan dankte, kwam net als die fanfare-punkgroep uit het Noord-Hollandse Wormer. De twaalf nummers zijn ritmisch allemaal erg sterk, met verrassende breaks en soms een punkachtige energie (zoals het sputerende en spetterende 'Storm van binnen'). Blik is het bewijs dat je met een kale bezetting heel veel kanten op kunt.

Herman te Loo

Bezetting:

Annelie Koning (zang), Luc Ex (akoestische basgitaar), Tristan Renfrow (drums).

Bekijk hier twee video's van de band:

<http://www.anneliekoning.com/blog/project/trio-blik/>

Bezetting Fabrice Alleman (linkerkolom):

Fabrice Alleman (sopraansaxofoon) met o.a. Jean-Louis Rassinfosse (bas) en (in enkele stukken) Philip Catherine (gitaar) en het Budapest Scoring Orchestra.

LRK TRIO**Prayer****Eigen Beheer**

(<https://www.lrktrio.com/en/>)

Recensie-cd's worden doorgaans aangevraagd, ongevraagd opgestuurd of na een optreden door de muzikant in de handen van de recensent gedrukt. We leven nu in een andere tijd. Deze cd is waarschijnlijk niet makkelijk te koop maar door de Russische Magnetophone Music Agency als download naar vele e-mail-adressen gestuurd. Hun boodschap luidt: "Hello everyone, I apologize for this multi-address e-mail message: my activity has been suspended for obvious political reasons. But there's an excellent new release from the mighty Russian trio, and I dare you to spread the news in this particular way (...)"

Deze Russische cd werd in april 2022 opgenomen, twee maanden na de inval in Oekraïne. Moeten we dit recenseren of moeten we alles uit Rusland boycotten? Misschien valt dit zelfs onder EU-sancties. Is Russische kunst besmet en moeten we ontkennen dat daar ook goede en mooie dingen worden gemaakt? Is dit juist een protest en moeten we dit aanmoedigen? Ik neig naar het laatste. Zouden de titels van de zeven nummers van deze - overigens schitterend opgenomen cd - niet een slim en verhuld protest zijn tegen de oorlog? Herhaalt de geschiedenis zich steeds opnieuw ('Groundhog') van Stalin tot Putin? Is de enige plek waar de Amerikanen en Russen nog in vrede leven in de ruimte ('Soyuz-Apollo') en is het hele Russische narratief toch eigenlijk wel een vreemd verhaal ('Mysterious story') vol tegenstrijdigheden ('Contradictions')? Zijn we verloren ('Lostness') in een door het volk ongewenste oorlog en blijft er niets over dan te bidden ('Prayer') tot de Heilige Vader ('Dear Father')?

Misschien moeten we niets achter de titels zoeken en gaat dat ene kleine vocale stukje in 'Mysterious story' gewoon letterlijk over een boek uit de boekenkast voor een reis naar jezelf.

In de muziek zelf kan ik geen aanknopingspunt met de oorlog vinden anders dan dat het heel fijne hedendaagse jazz is. Slavische invloeden? Ik heb ze niet gehoord. Het LRK Trio, vanwege de niet te onthouden Russische namen buiten Rusland zo genoemd, past naadloos bij de Europese jazz van dit moment. De afkorting doet denken aan het befaamde jazztrio EST, hun muziek trouwens ook. Keith Jarrett is een andere onmiskenbare invloed. Dit is echt een trio met een groepsgeluid waar ego's geen rol spelen. Pianist Lebedev heeft een fraaie balans gevonden tussen lange 'single note'-stukken, zwaar aangezette akkoorden en doorzichtige minimalistische aanzetten. Drummer Kravtsov is een meester in het aanbrenge van prachtige accen-ten en de contrabas van Revnyuk is vol van geluid en een onmisbare aanvulling op de piano. Zijn basgitaarspel is zo soepel en licht dat ik even goed moest luisteren of hij geen gewone gitaar speelde.

In de jaren 2017 tot 2020 speelde dit trio in de hele wereld, ook in Nederland en België. Dat kunnen we voorlopig vergeten, meldt Magnetophone Music Agency. Of deze cd echt besteld kan worden bij Lrktrio.com en of er dan in roebels betaald moet worden is ook nog de vraag. Jammer, want deze buitengewoon interessante groep zouden we hier graag nog eens willen horen.

Tom Beetz

Bezetting:

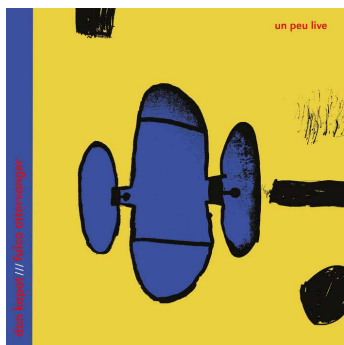
Evgeny Lebedev (piano, synthesizer),
Ignat Kravtsov (drums, sampling pad, percussie, metallophone),
Anton Revnyuk (contrabas, basgitaar),
Varvara Revnyuk (zang op 'Mysterious story').

Maak hier kennis met het LRK Trio:

<https://www.youtube.com/watch?v=airKTUmJ0DE>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 386

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op deze link: <https://spoti.fi/3NKodYQ>

DON KAPOT & FULCO OTTERVANGER**Un Peu Live****W.E.R.F. Records**

Na hun debuut, 'Hooligan' (zie JF 365), spant het trio Don Kapot nu samen met toetsenman Fulco Ottervanger (De Beren Gieren). Dat levert een extra dosis creativiteit aan een band die daar toch al flink van overloopt. Behalve zijn grote muzikaliteit draagt Ottervanger ook heerlijke ouderwetse synthesizerklanken aan de muziek bij. Die lopen uiteen van de spacey effecten in de opener, 'Setarius' tot theremin-geluiden in 'Terryble disco'. In het laatstgenoemde stuk komen daarbij associaties van synthesizerkoning van de jazz, Sun Ra, naar boven. Die worden gecombineerd met een discobeat en Indiaas aandoende melodielijntjes. Hoe eclectic wil je het hebben? De brutale en aanstekelijke humor van het kwartet is door de hele plaat heen onmiskenbaar. Het knalrode vinyl draagt daarnaast nog eens extra bij aan de feestvreugde. 'Kokmos' opent poppy, maar gaat over in maniakale zang à la Screamin' Jay Hawkins en een vette bluesharmonica-solo van saxofonist Viktor Perdieu. Diens baritonsax knort weer vervaarlijk uit alle hoeken en gaten en danst elegant door de relaxte Afrobeat van 'Kapot nog bruikbaar'. Het live (en dus zonder overdubs) in de studio opgenomen album stemt zowel tot vrolijkheid als tevredenheid, over deze geslaagde samenwerking. Om met Hannibal Smith van 'The A-Team' te spreken: 'I love it when a plan comes together.'

Herman te Loo**Bezetting:**

Viktor Perdieu (baritonsax, bamboeklarinet, mondharmonica, stem, keyboards), Giotis Damianidis (basgitaar), Jakob Warmenbol (drums) + Fulco Ottervanger (keyboards, gitaar, setar, stem, objecten).

Luister hier naar tracks van de plaat:

<https://donkapot.bandcamp.com/>

TIAGO LAGEIRA**Maré Noturna****Zennez Records**

Alweer een nieuwe ster aan het jazzfirmament. Met de debuut-cd 'Maré Noturna' presenteert Tiago Lageira zijn talent op de jazzgitaar. Deze van geboorte Portugees heeft na een conservatoriumstudie in Tilburg zijn draai gevonden in de Nederlandse jazzindustrie. Zo is hij in verschillende bands te horen, waaronder het Coolhaven Quintet. En nu dan zijn eigen cd in triobezetting. Het plaatje is een staalkaart van zijn talent op de gitaar met een paar eigen nummers en nummers uit het ijzeren repertoire van Monk, Parker en Baden Powell. De aanpak van Tiago is er een van een soepele snit. Hij heeft een geweldige techniek die zijn Zuid-Europese afkomst verradt, maar hij laat zijn muzikaliteit altijd prevaleren en gaat zich niet te buiten aan een overdaad aan technisch vernuft. In het nummer 'Vira de frieilas' is de flamenco heel dichtbij. Maar met evenveel gemak speelt hij in 'Bloomdido' van Charlie Parker met bassist Matheus Nicolaiewsky een duet met een kernachtige bebopsound. Het nummer 'My one and only love' begint met een esoterisch getokkel, maar na een paar maten ontplooit zich de heldere melodielijn, waarna het trio toewerkt naar een swingende finale. De cd 'Maré Noturna' is een mooi visitekaartje geworden met één nadeel; hij is te kort. De cd duurt slechts 27 minuten. Voor sommige debutanten is dat al lang, maar niet voor het gitaartalent Tiago Lageira. 'Maré Noturna' had veel langer mogen duren.

Sjoerd van Aelst**Bezetting:**

Tiago Lageira (gitaar),
Matheus Nicolaiewsky (bas),
Kiko Freitas (drums).

Beluister hier het titelnummer van de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=8tFc-IFe7DM>

MAKAYA McCRAVEN
In These Times
Nonesuch

De in Parijs geboren, in New England opgegroeide en lang in Chicago wonende drummer Makaya McCraven heeft met zijn nieuwe album 'In These Times' een majestueuze mijlpaal aan de hedendaagse jazz toegevoegd. Zelf noemt McCraven het de triomfantelijke finale van een project van meer dan zeven jaar, dat eigenlijk begon in Chicago in 2014 met een interview in de politiek progressieve uitgave In These Times (te vinden via zijn website). In een interview met Jeremy Grantz bespreekt hij wat het betekent om een 'working artist' te zijn in deze turbulente tijd. Hoeveel ruimte heeft de hedendaagse jazzmuzikant om na te denken, te experimenteren en reflecteren op de wereld om hem heen. Op dat moment begint in zijn hoofd langzaam het concept te ontstaan van de muziek die hij werkelijk wil maken. Een eerste proeve daarvan is zijn debuutalbum 'In The Moment' uit 2015. Sindsdien heeft hij zes albums uitgebracht, waaronder het alom bejubelde 'Universal Beings' uit 2018 en in 2020 'We're New Again', een bewerking van het laatste album van Gil Scott-Heron 'I'm New Here'. Maar geen van deze albums laat de muziek horen, zoals McCraven die al sinds 2014 in gedachte heeft ontwikkeld. Waar 'In The Moment' nog bestaat uit losse nummers is 'In These Times' echt een geheel; een suite van elf stukken, opgebouwd uit elementen die hij in de loop van zeven jaar met een uitgebreide pool van uitmuntende musici (onder anderen trompettist Marquis Hill, gitarist Jeff Parker, toetsenist Greg Spero, harpiste Brandee Younger) heeft gemaakt, bewerkt en bewaard. De muziek is opgenomen in vijf verschillende studio's en live op vier verschillende podia. Uiteindelijk heeft McCraven er thuis een geweldige jazztrip van gesmeed, die naast zijn kwaliteiten als componist ook zijn kwaliteiten als producer onderstreept. Koptelefoon op en 'trippen' maar. McCraven trapt nooit in de val van drummers: krachtpatserij. Integendeel, zijn slagwerk vervult bij uitstek een dienende rol in zijn muziek. Natuurlijk mogen we van een slagwerker wel heerlijke 'grooves' verwachten zoals in het nummer 'So Ubuji'. Zijn composities zijn bij uitstek lyrisch en hebben een sterk filmische component, goed te horen in het nummer 'The calling' met een prachtige solo van trompettist Marquis Hill. Harpiste Brandee Younger krijgt haar ruimte in 'Lullaby' en gitarist Jeff Parker gaat zeer beheerst los in 'The knew untitled'. En wie nu denkt dat deze 'geknipte en geplakte' muziek niet live te spelen is komt bedrogen uit, getuige de link hieronder naar een uitvoering van het titelnummer 'In these times' tijdens Le Guess Who in 2019 in Tivoli/Vredenburg. Reikhalzend kijk ik uit naar het moment dat McCraven de muziek van 'In These Times' in Nederland integraal komt spelen.

Jaap Lampe

Bezetting:

Makaya McCraven (drums, sampler, percussie, tamboerijn, baby sitar, synths, kalimba, handclaps, vibrafoon, wurlitzer, orgel), Junius Paul (bas, percussie, basgitaar), Jeff Parker (gitaar), Brandee Younger (harp), Joel Ross (vibrafoon, marimba), Marta Sofia Honer (altviool), Lia Kohl (cello), Macie Stewart, Zara Zaharieva (viool), Greg Ward (altsax), Irvin Pierce (tenorsax), Marquis Hill (trompet), Greg Spero, Rob Clearfield (piano), Matt Gold (gitaar, percussie, baby sitar), De'Sean Jones (fluit).

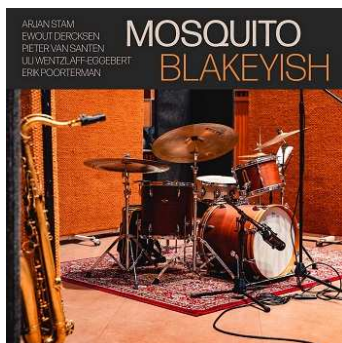
SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 386

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op deze link: <https://spoti.fi/3NKodYQ>

Luister hier naar het titelnummer tijdens Le Guess Who 2019: https://www.youtube.com/watch?v=nXI0_DFqCVU

Luister hier naar 'So Ubuji' met handgetekende animatie: <https://youtu.be/G0ZjUwmKfvI>

MOSQUITO
Blakeyish
 Eigen Beheer

We schrijven 2013 toen de trompettist Arjan Stam bij de - door hem georganiseerde - concertreeks Taste of Jazz in Deventer de mannen leerde kennen met wie hij samenwerkt in zijn band Mosquito. De vijf - naast Stam bestaat de groep uit Ewout Dercksen (tenorsax), Pieter van Santen (piano), Uli Wentzlaff-Eggebert (bas) en Erik Poorterman (drums) - bleken een liefde te delen voor de helden van de hardbop: Art Blakey & The Jazz Messengers, trompettist Miles Davis en pianist Horace Silver. Het is dus geen toeval dat de nieuwe cd van Mosquito 'Blakeyish' heet. Hoewel van de tien stukken er zes van de hand van de bandleiders zijn, hoor je meteen dat er een eerbetoon wordt gebracht aan Blakey en diens tijdgenoten. Zoals het hardboppers betaamt speelt de band op zijn Blakeyish toegankelijke jazz met invloeden uit de rhythm&blues, de gospelmuziek en de blues. Trompet, sax en piano werken swingend nauw samen in de melodieuze harmonieën.

Mosquito nam het album semi-live op in de studio. Alle stukken werden door de complete band gespeeld. En na één studiodag stonden alle tracks op de 'band'. Zo'n huzarenstukje slaagt alleen als je volledig op elkaar bent ingespeeld en dat zijn deze vijf routiniers. De facto luister je naar een soort privéconcert en dat heeft wel wat. Wie Mosquito een keer 'echt' live wil horen, kan terecht bij Taste of Jazz, dat nog steeds door Stam - met succes - wordt gerund.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Arjan Stam (trompet),
 Ewout Dercksen (tenorsax),
 Pieter van Santen (piano),
 Uli Wentzlaff-Eggebert (bas),
 Erik Poorterman (drums).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=QSBFi2iP50U>

NOHMI
A Bird At The Edge
 Zennez Records

De nieuwste lichter van de conservatoria heeft opnieuw opvallende talenten geleverd. De Zuid-Koreaanse pianiste Miran Noh van het Rotterdamse Codarts Conservatorium is een van hen. Miran Noh studeerde klassieke muziek in Seoel waar ze verliefd werd op de Franse componist Maurice Ravel. Een liefde die ze niet losliet toen ze jazz ging studeren in Rotterdam.

Noh speelt al bij een paar jazz- en popgroepen maar heeft ook haar eigen NOHMI Quintet waarmee ze haar cd-debuut maakte. Er is ook een NOHMI Trio. Door daar blazers aan toe te voegen ontstaat haar kwintet. Voor de cd is het kwintet in twee nummers nog verder uitgebreid met een strijkkwartet. Alle nummers zijn composities van Noh, staat op het hoesje. Dat klopt voor 'Nostalgia', dat niets met de befaamde compositie van Fats Navarro te maken heeft, maar niet voor 'We See', waarin we toch echt het gelijknamige thema van Thelonious Monk herkennen. Na het thema gaat Noh overigens wel aan de haal met dit nummer door er een eigenzinnige vrije interpretatie aan te geven. Daarin zit zeker een deel van haar kracht, zoals ook blijkt uit de gevarieerde andere nummers. Die nummers kunnen zwaar aangezet zijn, licht romantisch of opgebouwd rond een staccato ritme. De invloed van Monk komt regelmatig om de hoek kijken. Ravel is iets minder herkenbaar maar bij de strijkers is de impressionistische invloed van deze klassieke componist onmiskenbaar. Het uitgangspunt van haar muziek is steeds hardbop, vandaar wellicht ook deze kwintetbezetting. De uitwerking staat daar echter helemaal los van en is typische jazz van onze jaren twintig.

Noh is geen zuinige pianist en soms strooit ze rijkelijk met noten, maar alles met een opmerkelijke lichtheid en met een supergevoelig toucher. Haar trio dekt haar in wat moet aanvoelen als een behaaglijk warm dekentje, de blazers spelen daar behoedzaam omheen. In de twee nummers met strijkers komt het beste van de kwaliteiten van Noh naar boven. Met haar groep, allen alumni van Codarts, heeft Miran Noh zich met dit album gepresenteerd als een van de meest veelbelovende jazzmusici van haar generatie.

Tom Beetz

Bezetting:

Miran Noh (piano, keyboard), Daniel Clason (trompet), Claudio Jr De Rosa (tenorsax), Patricia Mancheño (contrabas), Auke de Vries (drums) + strijkkwartet met Louis Noël en Leyre Acebes Garcia (viool), Rayén Estraviz Rey (altviool), Alessandro Fornero (cello).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=4mYBxhqMC-Y>

IRENE SOROZÁBAL
Kurkuma
TRPTK (SACD)

De geïmproviseerde muziek rond de stemkunst en het blokfluitspel van Irene Sorozábal (1996) op dit album lijkt ons op het eerste gezicht te verplaatsen naar de periode eind jaren zeventig, begin jaren tachtig, toen dergelijke, voornamelijk rubato gespeelde muziek opgang deed. Zo beschouwd zou dit project passen bij een trend, want momenteel grijpen meerdere jonge muzikanten terug naar een geïmproviseerd idioom dat verwant is met muziek uit die tijd.

De uit Spanje afkomstige, in Amsterdam wonende Irene Sorozábal heeft een mooie stembeheersing en een goed gehoor. Ze treft (af en toe gewaagde) intervalsprongen zuiver, met een mooi stemgeluid en over een redelijk groot toonbereik. Tevens speelt zij een flinke partij blokfluit. Op dit album komen deze beide kwaliteiten tot hun recht, in interactief samenspel met - in wisselende combinaties - trompettiste Kirsi-Marja Harju, pianist Adrián Moncada, bassist Pedro Ivo Ferreira en drummer George Hadow. De vocale bijdragen zijn soms woordloos (vocalise), soms in het Spaans, vaak in langgerekte klanken. De teksten zijn bijgeleverd, zodat de luisteraar niet hoeft te raden of het om vocalise dan wel om tekst gaat.

Bij nadere beluistering blijkt dat deze muziek niet echt op de jaren zeventig teruggrijpt, want Sorozábals inspiratie komt niet zozeer vanuit jazz, blues of iets dergelijks, maar veeleer vanuit laatmiddeleeuwse muziek. Dit zal ongetwijfeld samenhangen met haar achtergrond als musicus in diverse ensembles in de sfeer van Renaissance, Barok en andere vormen van Oude Muziek. Met name blijkt dit in het stuk *Rose et Lis Ay Veu*, waarvan twee versies zijn opgenomen. Dit door Sorozábal met contrabasbegeleiding gezongen lied doet aan Gregoriaans gezang denken. Na lezing van het boekje bij de CD blijkt deze associatie inderdaad te kloppen, want het gaat om een melodie uit de 14^e eeuw.

Er wordt in deze twaalf stukken van de hand van Sorozábal aangehaakt bij een oeroud idioom, ver van onze tijd verwijderd. Misschien moet je dat zien als tegenwicht tegen de huidige boze en ontregelde wereld. Het artwork in het bij de CD meegeleverde boekje onderstreept dat men deze muziek in een eigen wereld wil plaatsen. We zien afbeeldingen van vijf muzikanten, in witte kleren gestoken, die ernstig naar (vermoedelijk) kurkumaplantjes kijken.

De meeste stukken zijn traag en in een aantal gevallen wordt er zonder tempo, dus rubato gepeeld, maar, anders dan in veel geïmproviseerde muziek, worden doorlopende tempo's gelukkig niet altijd geschuwd. Hoewel stevige swing of groove niet aan de orde is, blijkt het titelstuk *Kurkuma*, dat op het album overigens pas als laatste aan de beurt komt, wel degelijk licht te swingen, terwijl trompet en blokfluit een vrolijke melodie ten gehore brengen. Verbazend trouwens hoe goed deze niet voor de hand liggende combinatie van blaasinstrumenten klinkt, zowel in dit stuk als in *'Embora'*.

De geluidskwaliteit van deze super-audio CD is bijzonder goed en wie eens rustig 47 minuten wil uittrekken voor geïmproviseerde luistermuziek, is hier aan het goede adres.

Ruud Bergamin

Bezetting:

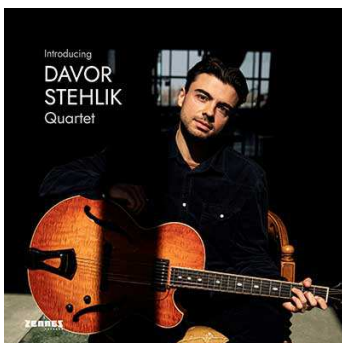
Irene Sorozábal (stem en blokfluit), Kirsi-Marja Harju (trompet), Adrián Moncada (piano), Pedro Ivo Ferreira (bas), George Hadow (drums).

Bekijk een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=soU8IHHxdqw>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 386
Wij maakten voor u een afspeellijst
in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren
op deze link: <https://spoti.fi/3NKodYQ>

DAVOR STEHLIK
Introducing Davor Stehlik Quartet
 ZenneZ Records

Toen hij negen jaar was probeerde zijn vader Davor Stehlik (1994) enthousiast te maken voor de gitaar. Na twee weken hield de kleine Davor het voor gezien maar gelukkig voor de liefhebbers van traditionele gitaarjazz met een moderne 'touch' stortte Stehlik zich in zijn puberteit alsnog op het instrument. En met succes. In de familieband met pa – ook een gitarist - zong en speelde Davor avond aan avond in zijn geboorteland Servië en zo werd hij - bijna als vanzelf - een professionele en ervaren muzikant.

Na een studie in Belgrado toog Davor naar Wenen voor zijn bachelor. Zijn master behaalde hij aan het conservatorium in Amsterdam. In onze hoofdstad – waar Davor nog steeds woont - leerde hij vele jazzers kennen met wie hij kon samenspelen. Stehlik heeft nu zijn eerste cd uitgebracht, die 'Introducing Davor Stehlik Quartet' heet, uitmunt door overtuigend samenspel en zeven stukken bevat, waaronder vijf eigen composities. Verder horen we gelikte arrangementen van 'From this moment on' van Cole Porter en 'Some other time' van Leonard Bernstein.

Stehlik is een verklaard liefhebber van de jazz uit de jaren vijftig en zestig. Hij houdt van de bebop en hardbop van pianist Bud Powell en drummer Art Blakey, maar heeft zich ook verdiept in de moderne gitaarjazz van onder anderen Kurt Rosenwinkel en Jesse van Ruller. Andere jazzhelden van Stehlik zijn trompettist Miles Davis en pianist Herbie Hancock. Aan zelfvertrouwen geen gebrek bij de jonge Servier. Hij schreef vijf puike composities en ook zijn covers staan als een huis. Op zijn technische kwaliteiten valt niets aan te merken en in het werk van het kwartet blijven melodie, harmonie en ritme fraai in balans.

Hans Invernizzi

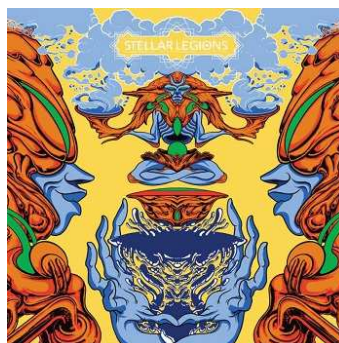
Bezetting:

Davor Stehlik (gitaar),
 Timothy Banchet (piano),
 Cas Jiskoot (bas),
 Tim Hennekes (drums).

Het kwartet live met 'Song for Lucas':

<https://www.youtube.com/watch?v=CPTFWYIpCLU>

STELLAR LEGIONS
Stellar Legions
 Sdban

De Belgische saxofonist Andrew Claes is bepaald niet eenkennig in zijn muzikale voorkeuren, zoals hij in bands als Stuff en BRZZVL heeft laten horen. In zijn nieuwe groep Stellar Legions geeft hij ook zijn voorliefde voor synthesizers de vrije loop. Met toetsenist Bram Weijters (die al een flinke discografie als bandleider op zijn naam heeft staan), bassist Free Madou en drummer Klaas de Somer heeft hij medemuzikanten die eveneens van alle markten thuis zijn. Veelzeggend op dit debuutalbum is een titel als 'Jahzz', waarin jazz en (dub)reggae een huwelijk aangaan dat weliswaar gearrangeerd is, maar ook veel liefde uitstraalt. De vintage-synthesizerklanken kleuren de stukken markant in, en zorgen evengoed voor een eigentijds geluid. In 'An Arp in Tunisia' (een verwijzing naar het oude synthesizermerk Arp) combineert Stellar Legions Indiaas aandoende melodelijnen (die door het psychedelische geluid doen denken aan de goeie ouwe hippie-progrock van Gong) met een polyritmiek die associaties oproept met de M-BASE van saxofonist Steve Coleman en consorten. 'Odyssey', dat opent als pianotrio, leunt weer op de hippe triojazz van bands als EST en The Bad Plus. Kortom, veelzijdigheid en eclecticisme is troef bij het Belgische vierstal. En dat kun je als voordeel of nadeel zien, afhankelijk van je insteek als luisteraar.

Herman te Loo

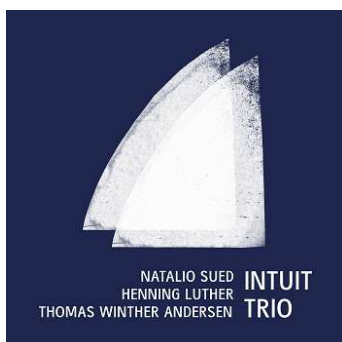
Bezetting:

Andrew Claes (saxen, EWI, synthesizers, percussie),
 Bram Weijters (piano, keyboards synthesizers),
 Free Madou (bas, effecten, synthesizers),
 Klaas de Somer (drums, percussie).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/3V7ji6w>

NATALIO SUED
Intuit Trio
TWA Music

Amsterdam is de gemeenschappelijke factor van deze drie internationale musici. Saxofonist Natalio Sued is Argentijns. Bassist Thomas Winther Andersen komt uit Noorwegen. En drummer Henning Luther is Duits. De eerste twee wonen al weer een poosje in Amsterdam. Het album 'Intuit Trio' is opgenomen in het Goethe-Instituut, waar Luther werkt. Vooral Sued en Winther kennen elkaar goed. Ze werkten samen op drie albums van de band Winther-Storm (met gitarist Håkon-Storm). Er klinkt een perfecte balans tussen virtuositeit en de quasi-gemakkelijkheid waarmee gespeeld wordt. Noem het natuurlijk. Of organisch. Het is het allemaal. Feestelijk. Ze spelen elf stukken, vier zijn van Sued, de rest zijn volgens het trio 'herontdekte' standards. Bijvoorbeeld 'Karys trance' van Lee Konitz en 'Mood indigo' en 'Angelica' van Duke Ellington. Alles is heel zorgvuldig en direct opgenomen, met veel aandacht voor de individuele muzikant. Constante factoren zijn swing, energie, vitaliteit en vrolijkheid. Én verhaaltjes vertellen. Het hele album doet stiekem denken aan 'Trio Jeepy' van saxofonist Branford Marsalis. 'Intuit Trio' is iets minder melodius. Maar wel vol met spitsvondigheden en vooral met heel veel sfeer en plezier. Een goudeerlijk album dat absoluut bijdraagt aan je geluk!

Peter J. Korten

Bezetting:

Natalio Sued (tenoorsaxofoon, klarinet),
 Thomas Winther Andersen (bas),
 Henning Luther (drums).

Luister hier naar 'Mood indigo':

<https://www.youtube.com/watch?v=7IiZeeLzSYQ>

SUN-MI HONG
Third Page: Resonance
Edition Record

De ster van Sun-Mi Hong is een snel rijzende. Deze jonge Koreaanse drumster die inmiddels al meer dan tien jaar in Amsterdam woont, was tot voor kort alleen in kleine kring bekend als een grote belofte. Plotseling heeft iedereen in de gaten dat we met een bijzonder talent te maken hebben, die met internationale jazzmusici en haar eigen groep op festivals door heel Europa speelt. Ze leerde te drummen tegen de stroom in en ondanks veel tegenwerking omdat men in Korea vond dat drummen mannenwerk is. Hong is nog steeds bescheiden en een beetje verlegen, alsof ze zich schaamt om zo'n goed drummer te zijn, beter dan veel van haar mannelijke collega's. Die bescheidenheid tekent ook haar derde album van de serie die ze voor ZenneZ en Edition Records opnam. Het lijkt of ze het liefst iets op de achtergrond blijft en de aandacht probeert te richten op de blazers. Dat lukt niet altijd omdat ze daarvoor gewoon te mooi speelt en een opvallend gebruik maakt van de vele klanken die ze uit haar drumkit haalt. En dat terwijl zowel Alistair Payne als Nicolò Ricci schitterend werk afleveren. Alle composities zijn van Hong en alleen die zijn al ver boven gemiddeld. Ze kennen een merkwaardige combinatie van wilde vrije jazz en ingetogen zachtheid waardoor ze niet alleen spannend worden maar ook een diepe gelaagdheid krijgen. Hong kan zich beperken tot de bekkens en daarop met een breed scala aan geluiden de lijnen uitzetten. Ze ontwikkelt daarmee een schijnbare chaos die uiteindelijk zeer gestructureerd blijkt te zijn tot gevoelige impressionistische en zelfs balladachtige nummers. Het precies spelende ritmetrio vormt daarbij een stabiele basis waarop Payne met veel valse lucht zijn trompet afwisselend laat zweven en schetteren en Ricci zijn sax laat fluisteren en scheuren. Resonance is daarmee als een fraaie bloem die zich pas na enige tijd volledig opent om zijn schoonheid te tonen. **Tom Beetz**

Bezetting:

Nicolò Ricci (tenorsax), Alistair Payne (trompet),
 Chaerin Im (piano), Alessandro Fongaro (contrabas),
 Sun-Mi Hong (drums).

Luister hier naar het nummer 'Care less':

<https://www.youtube.com/watch?v=yfc5Der6CU>

JAZZ OP HET PODIUM29 NOVEMBER, HOT HOUSE JAZZ LEIDEN, **ARTVARK**

Leo van Oostrom (links) en Bart Wirtz. (Foto: Marcel Schikhof)

Peter Broekhuizen. (Foto: Marcel Schikhof)

VARIA

Frits van Swoll presenteert zijn jazzfoto's op eigen website

Frits van Swoll maakte in de jaren zestig tal van foto's van jazzgroten. Een overzicht verscheen in 2016 in boekvorm onder de titel 'My Jazz Moments 1960 – 1970'. Zijn jazzfoto's zijn ook te bekijken op <https://www.myjazzmoments.com>.

Van Swoll: "Die website geeft een beeld van de jazz toen bebop hoogtij vierde. Ik genoot!" Op de site zijn foto's te vinden van onder anderen drummer Elvin Jones, saxofonist Hans Dulfer, pianist Bill Evans, saxofonist Ornette Coleman, pianist Oscar Peterson, trompettist Miles Davis en zangeres Abbey Lincoln. Uiterst eervol voor Van Swoll was het verzoek van festivaldirecteur Claude Nobs om een foto te leveren voor het affiche van het Montreux Jazz Festival 1969. Van Swoll's foto's sieren ook platenhoezen. Bijvoorbeeld die van het Europese Fontana-album met de soundtrack van de film 'Ascenseur pour L'échafaud' van Miles Davis.

Lakecia Benjamin op de hoes van haar komende album 'Phoenix'.

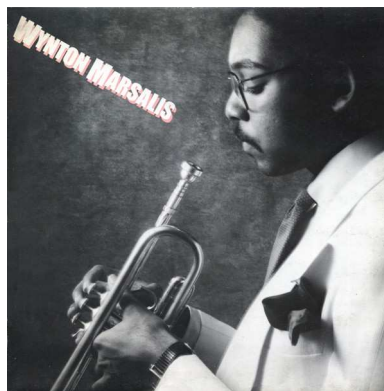
Lakecia Benjamin tekent bij Whirlwind Recordings

Saxofoniste Lakecia Benjamin gaat platen maken voor het Britse label Whirlwind Recordings. De opvolger van haar debuut 'Pursuance: The Coltranes' komt daar in januari 2023 uit. De nieuwe plaat, 'Phoenix', is geproduceerd door drumster Terri Lyne Carrington. Zij nodigde tal van gastspelers uit, onder wie trompettist Wallace Roney Jr, zangeres Dianne Reeves en bassist Jahmal Nichols. Lakecia Benjamin werd in 2020 door de critici van het blad Downbeat tot altsaxofoniste van het jaar gekozen.

Debuutalbum Wynton Marsalis veertig jaar oud

Veertig jaar geleden, in 1982, bracht trompettist Wynton Marsalis zijn debuutalbum 'Wynton Marsalis' bij Columbia uit. Jazz-journalist John Murph staat er deze maand bij stil in het Amerikaanse jazzblad Jazztimes. Uniek aan de plaat is dat deze door een grote platenmaatschappij, Columbia, werd uitgebracht. Marsalis kreeg daarmee de ondersteuning van de grote marketingafdeling van het label. Het succes van het album opende de deur voor andere jonge jazzmusici om in het 'postbop'-idoom platen te maken bij grote platenlabels. Onder anderen de trompettisten Terence Blanchard en Wallace Roney; de saxofonisten Branford Marsalis en Donald Harrison en pianist Harry Connick Jr. kregen die kans. Niet iedereen was overigens even enthousiast over hun albums. Sommige critici bestempelden de jongelui als neo-conservatieven en dat was niet complimenteuzes bedoeld. Leonard Feather noemde Marsalis in The Los Angeles Times "as a jazz soloist, a symbol for the new decade."

Voor hij zich tot jazz bekeerde speelde Marsalis in funk bands. "I was a typical Black kid who grew up in the 1970s with a rudimentary knowledge of jazz", zegt hij, "I was like everybody else—someone who mainly listened to pop and funk music." De

definitieve omslag kwam in 1981 toen Marsalis speelde met het Herbie Hancock Quartet, met naast de toetsenist Ron Carter op bas en Tony Williams op drums.

Marsalis: "I learned a lot from Herbie, Ron, and Tony, just from being on the road. They knew by the end of the summer that I wasn't going to be a funk musician. I wanted to learn how to play jazz." Voor zijn debuut-

album bij CBS vroeg Marsalis Herbie Hancock als producer. Die adviseerde hem 'to come up with concepts'. Broer Branford Marsalis: "Wynton, being the beautifully sarcastic jackass that he is, told Columbia Records that he'd been working on this concept called 'enharmonic modulation'. Wynton said: 'We will be playing in G-sharp major and then we will modulate to A-flat major. And no one would see it coming.' Een flauwekul verhaal meent Branford: "Well, enharmonic modulations or chord changes—sharps and flats—are used [only] to depict the direction of the notes [within a given key]. A-flat and G-sharp would be the exact same note. So, there is no such thing as 'enharmonic modulation' because A-flat major is the same as G-sharp major. But Columbia Records didn't know it. They thought it was great. Wynton was just messing with them."

'Wynton Marsalis' werd opgenomen in Japan en New York met onder anderen Hancock, Carter, Williams (Japan), pianist Kenny Kirkland, drummer Jeff "Tain" Watts en bassist Charles Fambrough (New York) en broer Branford. Marsalis: "When they heard Branford, they said, 'Your brother plays better than you'." Het album haalde de top 10 van de Billboard Jazz Chart en werd door het blad Downbeat tot album van het jaar uitgeroepen. Broer Branford is terugkijkend trots op zijn broer: "Wynton came to New York (vanuit New Orleans, hve) and kicked the door wide open with his abilities. He won two Grammy Awards in 1984—one for jazz and the other for classical. Who does that?"

Dordtse Jazzsociëteit 75 jaar oud

Hoewel het podium tegenwoordig Muziekpodium DJS heet en niet langer louter jazz programmeert, heet het in de volksmond nog steeds De Dordtse Jazzsoos. Die soos, of oorspronkelijk De Dordtse Jazzsociëteit, bestaat dit jaar 75 jaar. Reden voor een feestje dat op 18, 19 en 20 november in en rond het podium werd gevierd met optredens van onder anderen het Rob van Bavel Trio, het Benjamin Herman Trio, het Bart Wirtz Trio, New Cool Collective en The Society met saxofonist Ben van den Dungen. Het begon in Dordrecht allemaal in 1947. Drie mannen stonden aan de wieg: Henk van Buul, Mart 't Hoen en Otto Aartsen. Pianist Van Buul en zijn trio fungeerden als huisorkest en deden dat tot 1984. De jazzsoos had geen vast honk in de begintijd. Concerten werden op verschillende plekken in Dordrecht georganiseerd. Eind jaren vijftig waren er ook discoavonden, vertelt huidig bestuurslid René Baas op 2 november in het AD: "Ze draaiden platen waar iedereen dan stil naar zat te luisteren."

dordtin
DJS 75
JAAR jazz

In 1977 kreeg de sociëteit zijn huidige plek aan het Grotekerksplein. De naam veranderde in 1992 in Jazzpodium DJS en in 2018 in Muziekpodium DJS. "De programmering is de laatste jaren veranderd. Het is niet alleen meer jazz, maar ook andere muziekstijlen als blues, soul, funk en wereldmuziek. Dit dekt de lading beter", zegt hoofdprogrammeur Timothy van der Holst. Het eigenlijke jubileum viel in april dit jaar, maar door de coronaperikelen kwam het toen niet tot een jubileumfeest. Dat werd uitgesteld tot medio deze maand. Van der Kolk: „We hebben een tijd stil gezeten. Nu willen we weer uitpakken en laten zien dat we meer zijn dan alleen jazzmuziek." Dankzij subsidies en sponsorgeld was de jubileumdriedaagse gratis toegankelijk. Het DJS-bestuur hoopt dat het jongeren zal aanzetten om ook eens het muziekpodium te bezoeken. Wat verjonging moet er komen, vindt het bestuur: "Zowel qua muziek als publiek."

FESTIVALS DECEMBER

Altsaxofonist Paul van Kemenade met Three Horns and a Bass tijdens Stranger Than Paranoia 2013 (Tilburg). (Foto: Tom Beetz)

RIVER JAZZ FESTIVAL

Senghor, Marni, Jazz Station, Brussel
24 november tot en met 10 december 2022
(<https://www.riverjazz.be/nl/>)

Met onder anderen: Stéphane Mercier, Nabou, Fergus Mc-Creadie Trio + Brian Molley Quartet, Fabrice Alleman, Eliott Knuets, Jazz Station Big Band, Trio Grande, Margaux Vranken, Nicolas Thys Trio en de River Jazz Night: Alexandre Cavaliere.

30ste STRANGER THAN PARANOIA

Tilburg, Den Bosch
23, 24 december 2022, 8 maart 2023
(<https://bit.ly/3Dxsx94>)

Met onder anderen: Paul van Kemenade 'classic' Quintet (Jeroen van Vliet-Pieter Bast-Eric van der Westen-Louk Boudesteijn); Echoes of Zoo (23/12 Den Bosch); Paul van Kemenade 'classic' Quintet, Fugimundi (Eric Vloeimans-Harmen Fraanje-Anton Goudsmit) (24/12 Tilburg); John Scofield, David Krakauer Mazeltov Cocktail Party (Tilburg, 2023).

Op de tweede festivalavond zal saxofonist Paul van Kemenade zijn nieuwe cd 'Lockdown The End' presenteren. Daarop is hij met drie formaties te horen: het 'classic' Quintet (waarmee hij die avond optreedt), Three Horns and a Bass en het duo Stevko Busch-Paul van Kemenade.

VARIA

Radioprogramma Co Live! terug bij Concertzender

Het jazzprogramma Co Live! van Co de Kloet keert op zaterdag 7 januari 2023 terug op de radio. Het zal vanaf dan wekelijks van 21.00 uur tot 22.00 uur te horen zijn op de Concertzender. Het programma was vorig jaar 26 december voor het laatst te horen bij NPO Radio 2 Soul en Jazz. Dat internetstation schraptte dit jaar alle gepresenteerde programma's. Zaterdag is jazzdag bij de Concertzender. Directeur Sem de Jongh: "Jazz is één van de kurken waar de Concertzender op drijft. Het is soms kwetsbare, en vaak verrassende muziek die deel uitmaakt van de Nederlandse podiumpraktijk. Jazz zal zich altijd blijven vernieuwen, en dat verdient een vaste plek op de radio. We zijn blij dat we, tegen de verdrinking in, ons aanbod kunnen uitbreiden."

UIT HET JF-BEELDARCHIEF

Harry Verbeke voor en tijdens zijn optreden op het festival Haarlem Jazz (21 juni 1998). (Foto: Noord-Hollands Archief, collectie Fotopersbureau De Boer)

JAZZ KAN NIEUWE LUISTERAARS TREKKEN

Vanaf januari 2023 zal Radio 4 verder door het leven gaan als NPO Klassiek. Zendermanager is Simone Meijer. Zij hoort liever geen jazz op de nieuwe zender, omdat dit luisteraars zou weggagen. Misschien trekt jazz ook wel nieuwe luisteraars, stelt onze medewerker, jazzmusicus en jazzdocent Ruud Bergamin in het volgende betoog:

In een interview met De Volkskrant doet zendermanager Simone Meijer (48) de volgende uitspraken:

"Dat in andere landen de jazz bij de klassieke zenders is ingedeeld, maakt het voor ons niet vanzelfsprekend dat ook te doen. Als we jazz draaien, zet de helft van de luisteraars ons uit. Ik houd zelf ook van jazz - mijn partner is jazzbassist en ik kom heel graag in het Bimhuis in Amsterdam, maar dit is niet mijn zender waarop ik mijn smaak presenteer: het is mijn taak om de herkenbaarheid van de zender te waarborgen. Daarom zeg ik ook tegen programmamakers: wees terughoudend met andere genres."

Daarmee geeft Meijer impliciet aan dat 'klassiek' volgens haar moet worden beschouwd als een op zichzelf staand, geïsoleerd genre van muziek. Die opvatting roept vooral vragen op. Wat is dat eigenlijk: klassiek? In de strikte zin van het woord gaat het om muziek, gecomponeerd tussen pakweg 1775 en 1815. In een ruimere opvatting zou het gaan om muziek, gecomponeerd tussen de tijd van de renaissance en het begin van de twintigste eeuw. En zo zijn er nog wel meer omschrijvingen in omloop, bijvoorbeeld 'ernstige muziek'. Valt muziek uit de twintigste eeuw buiten de definitie? Valt jazz er onder, aangezien sommige musicologen stellen dat dit 'American Classical Music' is? Anders dan mevrouw Meijer impliciet beweert, valt datgene dat zij onder klassiek verstaat, moeilijk af te grenzen en niet strikt te omlijnen. Het lijkt er ook op dat zij niet op de hoogte is (of niet wil zijn) van hedendaagse ontwikkelingen waarbij juist allerlei grenzen van genres worden overschreden en dat zoiets zeer vruchtbaar uitwerkt.

Het zou verfrissend zijn als NPO Radio 4/NPO Klassiek de ramen eens openzette en afstapte van eenzijdige focus op datgene wat binnen de programmering aldaar als klassiek wordt opgediend. Veelal horen we via Radio 4 probleemloze muziek, het zoveelste symfonietje van Haydn, een onbekend stuk uit een tijdgenoot van Mozart, een stuk uit de negentiende eeuw. De programmering lijkt, uitzonderingen daargelaten, grotendeels gericht op risicoloze muziek, die goed als achtergrond werkt op lange autoritten en tijdens het koken. Helaas gaat er op NPO Radio 4 ook nog veel tijd verloren door eindeloos gepraat van presentatoren, soms met tenenkrommende quasi poëtische teksten. Dit dan afgewisseld door een reeks gewijd aan de Klassieke Top 400, in een poging de luisteraar 'erbij te betrekken'. Nogal huiselijk gedoe, dat eigenlijk niet past bij een serieuze muziekzender. Tegenover de groep luisteraars die door NPO Radio 4 wordt bediend en waarvan mevrouw Meijer vreest dat zij zullen afhaken als er bijvoorbeeld jazz wordt gedraaid, zullen er ook veel potentiële luisteraars zijn die deze zender overslaan, vanwege:

- de geschetste eenzijdigheid van het gedraaide repertoire,
- het ontbreken van jazz in de programma's,
- de quasi gezellige uitstraling door de manier van presenteren.

Ruud Bergamin

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

CLIFFORD 'LACONIA' JORDAN 1931-1993 DEEL 1

Clifford Jordan speelde vooral tenorsax, maar ook sopraansax, fluit en piano. Bovendien componeerde hij meer dan honderd nummers. Enkele daarvan worden vertolkt op plaat door Jeremy Pelt, Willie Williams, Don Sleet, Amanda Sedgwick, James Spaulding, Hugh Laws, Richard Wyands.

Luistert u om te beginnen eens naar Jordan tijdens een optreden voor de BRT van het Max Roach Quintet met zangeres Abbey Lincoln: <https://bit.ly/3XfPoPc> (Freedom Day 1964). Roach toerde met pianist Coleridge Perkinson, Clifford Jordan, bassist Eddie Kahn en zangeres Abbey Lincoln. Op 4 januari 1964 Amsterdam, 14 januari Kopenhagen, 16 januari Stockholm, 18 januari Parijs, 19 januari Paleis voor Schone Kunsten te Brussel, 15 februari in Bremen. Abbey Lincoln zingt een beklijvende versie van 'Driva Man'. Zij was de eerste vrouw die haar haar uit Afrikaans bewustzijn recht op liet doorgroeien.

Het nummer is van Max Roach en Oscar Brown Jr., een noodkreet over de slavernij en uitbuiting van de zwarten in de Afrikaanse ertsgroeven en diamantmijnen. Deze compositie staat ook op Roach' album 'Freedom Now Suite', najaar 1960.

De YouTube-uitvoering is opgenomen op 10 januari 1964 in de BRT TV Studio in Schaarbeek, voor het jazzprogramma van Jan Gheysen, 'Jazzprisma'.

Jordan speelde voor radio en televisie met Lee Morgan (1938-1972), Charles McPherson (°1939), Anthony Davis (°1951), Eric Dolphy (1928-1964), Dizzy Gillespie (1917-1993), Art Farmer (1928-1999), Carmen McRae (1922-1994), Cedar Walton (1934-2013) en Harry Sweets Edison (1915-1999).

Trompettist Art Farmer: "I think Clifford and I got on so well because we both liked to make musical statements, as opposed to playing bunches of notes". Jordan componeerde voor en speelde bij The Skymasters Band, de Hamburg Radio Big Band, het Metropole Orchestra en het UMO Jazz Orchestra in Finland.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Clifford Jordan op de hoes van zijn album 'Cliff Craft'.

CLIFFORD JORDAN

Clifford Jordan werd geboren op 2 september 1931, in Chicago. Hij stierf op zaterdag 27 maart 1993, in New York aan longkanker. Jordan trouwde met Shirley Johnson, designer-eigenaar van Clothing Manufacturing Corporation in New York. Zijn tweede vrouw was Sandy Williams, grafisch artiest voor Colgate, Avon, Max Factor. Ze werd lid van de Honorary Founders Board van de Jazz Foundation of America, sinds 1969 in New York een organisatie behulpzaam voor muzikanten in nood. Ze was ook lid van de NARAS, de National Academy of Recording Arts and Sciences, nu kortweg Recording Academy, en onder meer jaarlijks organisator van de Grammy Awards-ceremonie. Sandy was designer voor Strata-East platenhoezen, twee ervan zijn afgebeeld in het Duitse boek 'Jazz Covers'.

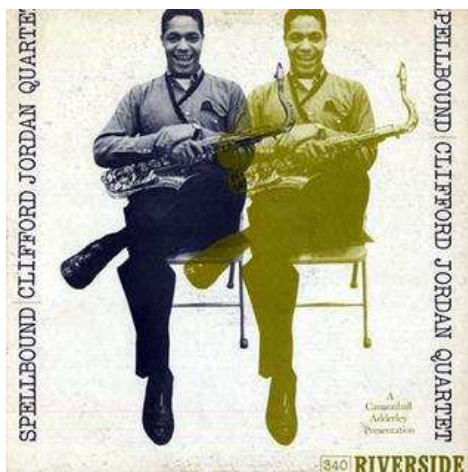
Twintig jaar na de dood van Clifford verbleef Sandy in 2013 twee maanden in Chicago, een studiebeurs liet haar toe alles te weten te komen over hem en zijn familie, ze startte haar platenlabel Harvest Song Records, speciaal om 'Glass Bead Games' op cd uit te brengen. De plaat verscheen in 1974 op elpee bij Strata-East. Jazztimes van maart 2019 laat Sandy aan het woord in 'Keeping The Legacies Alive'.

Vanaf zijn vijfde krijgt Clifford pianoles van zijn mama. Op zijn veertiende schakelt hij over op tenorsax. Hij werd religieus opgevoed: Christian Science. In de zomer van **1938** ging de familie Jordan voor een maand naar Los Angeles, meer dan drieduizend kilometer ver, zowat dertig uur rijden. Zo arm was het gezin dus niet.

Zijn grootouders kwamen mee met de eerste migratiegolf uit het Zuiden naar Chicago, voor een betere beloning. Jordan komt uit een gewone familie, hij was enig kind, hij ging naar de Willard Elementary School waar zijn mama Jewell onderwijzeres was. Vader werkte bij de post en herstelde radio's en koelkasten. De familie was goed gezien in de zwarte Chicago-gemeenschap, vakantie werd genomen bij zwarte vrienden aan Lake Idlewind, Michigan. Het was een verzamelpunt van zwarte intellectuelen, [...vervolg op de volgende pagina links](#)

filosofen, schrijvers, advocaten, weg van segregatie en racisme. Michigan's 'Black Eden' was een hemels paradijs op aarde. Louis Armstrong had er al in 1928 een buitenverblijf.

Eigenlijk wilde Clifford paardentrainer worden, hij sliep bij zijn paarden op stal. Maar een heupoperatie in **1945** maakt een eind aan de wensdroom van Jordan.

Jordans album 'Spellbound'.

Jordan studeert bij het jazzlaboratorium van Captain Walter Dyett (1901-1969) aan de DuSable High School (Chicago), die was er muziekleraar van 1935 tot 1962. Schoolgenoten waren Johnny Griffin (1928-2008), Jimmy Ellis (1930-2021), John Jenkins (1931-1993), John Gilmore (1931-1995) en Richard Davis (°1930).

Omdat Jordan van een andere school kwam moest hij eerst zes maanden bas-saxofoon spelen, dan een jaar klarinet en hobo, en dan pas tenorsax. Jordan haalde in 1938 een diploma aan het VanderCook College of Music, in 1942 ook één bij het Chicago Musical College, en in 1949 één van bij DuSable. Zangeres Dinah Washington behaalde er al één in 1942, saxofonist Gene Ammons in 1943. Dyett had nog meer bekende leerlingen: Sonny Cohn, Nat King Cole, Andrew Hill, Dorothy Donegan, Junior Mance, Julian Priester en Joseph Jarman. Dyett organiseerde muzikale revues: de 'Hi-Jinks'. De opbrengsten dienden voor de aankoop van instrumenten voor de leerlingen.

Oud-leerling Richard Davis: "Maybe you weren't afraid of the cops, but you were afraid of Captain Dyett!". Bassist Fred Hopkins (1947-1999) kwam eens te laat, hij mocht wekenlang buiten de lessen volgen.

Uit die tijd stammen andere saxofonisten vooral uit de Chicago South jazzmilieus: [...vervolg in de rechterkolom](#)

Nicky Hill, Tom Archia was sinds 1946 in Chicago, Elmer Parker McDougal, Claude McLinn, Alec Johnson, Von Freeman, Gene Ammons, ze organiseerden 'battle of the saxes'. Maar in den beginne is vooral Lester Young (1909-1959) dé inspiratie voor Clifford.

Hoewel 'Cliffie' Jordan uit Chicago komt, een stad als knooppunt van spoorwegen die jazz en blues uit het zuiden aanvoert, speelt hij geen Chicago-stijl. In de jaren twintig werden blanke muzikanten beïnvloed door de zwarten die door de sluiting van Storyville in 1917 weggedrukt waren uit New Orleans. Ze gingen een soort dixieland spelen, bijvoorbeeld de Chicago Rhythm Kings.

Jordan verdient centen in rhythm-and-bluesbands, met zanger Willie Dixon. Hij deed ook ervaring op bij het orkest van drummer Jump Jackson (1917-1985) en speelde geregeld in de Chicago's Cotton Club met trombonist James King, saxofonist Charles Davis (1933-2016), saxofonist John Gilmore en drummer Wilbur Campbell (1926-1999). Saxofonist Dexter Gordon was eens aan het werk in die Cotton Club. Hij kon zijn week niet afwerken, de clubbaas nam Jordan als vervanger en op de affiche stond 'Clifford Gordon'!

Jordan hoorde tot de vriendenkring van organiste-pianiste Earma Thompson (1923-2009). Hij was soms als gast bij haar trio in de Budland, een andere club in Chicago.

De Chicago Defender van 2 maart 1957 adverteert voor die Budland '3 Men of Note': Clifford Gordon op tenorsax, pianist Jodie Christian (1932-2012) en drummer Charles Walton (1928-2005). In april 1957 is Jordan in Chicago's Green Door met Jack Cooley's Band.

Bekijk Jordan hier in 1975 met pianist Cedar Walton:

<https://www.youtube.com/watch?v=b7Eg4YPiq1Q>

Toch had Jordans muziekloopbaan van korte duur geweest kunnen zijn. Jordan werd enkele keren opgepakt toen hij aan geld wilde komen voor 'junk', u weet wel. Hij heeft een jaar gezeten, werkte in de keuken, maakte verblijf en toiletten schoon en moest drie keer per dag de vloer doen. Hij werd gezelschap gehouden door 1.500 medegevangenen in het Federal Narcotics Hospital in Lexington, Kentucky. Ook Sonny Stitt, George Wallington, Brew Moore, Red Rodney en Elvin Jones kenden de binnenmuren. Werktherapieën hielpen niet, wel de dood van saxofonist Charlie Parker (1920-1955). Muzikanten gingen zich distantiëren van dope, ze werden clean, hoewel...

"Toen Charlie Parker stierf kapte ik met de dope", aldus Jordan in een gesprek met Eddy Determeyer, Jordan toerde hier in april 1985 met drummer Philly Joe Jones.

In 1957 wilde Jordan naar New York. Daar had hij een werkvergunning van de politie nodig, wat moeilijk was met vijf veroordelingen op zak. Max Roach (1924-2007) had werk voor Jordan met 'gigs' in Cafe Bohemia in Greenwich Village. Ook in de lounge van Hotel Sutherland, een 'black and tan establishment', begin jaren zestig opgekocht door VeeJay Records. Tijdens studio-opnamen met trompettist Kenny Dorham maakt Jordan kennis met Harold Levitt, manager en advocaat van Roach. 'Hoe kom ik aan de noodzakelijke vergunning?', vroeg Jordan. 'Gebruik je tweede voornaam. Noem je gewoon 'Clifford Laconia', adviseerde de advocaat. Hij werkte vervolgens zeven jaar als Clifford Laconia voordat ze zijn ware naam met strafblad hadden ontdekt!

Clifford Jordan in 1986 in Keulen met Dizzy Gillespie:

https://www.youtube.com/watch?v=L7b9UOAK_O4

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Begin jaren vijftig speelt Jordan op feestjes, werkt samen met pianist Norman Simmons (1929-2021) (die arrangeerde 'Wade in the water' voor Johnny Griffin and the Big Soul Band, Riverside, opname 24 mei 1960. Simmons werd pianist bij vocaliste Carmen McRae, vooral in de periode 1961-1969).

In **1956** komt Jordan bij het kwintet van pianist Horace Silver (1928-2014). Ze hadden dezelfde verjaardag, 2 september; Silver werd in 1928 geboren, Jordan in 1931.

Het Pershing Hotel, afgebroken in de jaren tachtig, kreeg in 1943 zwarte eigenaars. Earl Hines, Ahmad Jamal en Charlie Parker traden er op. Begin **1957** kwam een zekere Cadillac Bob met zijn Chevy vanuit Detroit. Hij organiseerde in de Pershing concerten met drummer Charles Walton en Clifford Jordan. In de derde week vertrekt Jordan naar New York. Op 3 maart 1957 maakt hij daar zijn eerste plaat 'Blowing In From Chicago', met John Gilmore, Horace Silver, Curley Russell en Art Blakey.

Op 6 juli 1957 neemt Jordan met het Horace Silver Quintet deel aan het Newport Jazz Festival.

Op vrijdag 19 juli 1957 is het Horace Silver Quintet featuring Art Farmer op het Great South Bay Jazz Festival in Long Island, met Jordan, Teddy Kotick, Louis Hayes plus Maxine Sullivan. 'Silver Jazz Unit ranks with the best!', schrijft de pers over concerten in de New Yorkse club Village Vanguard.

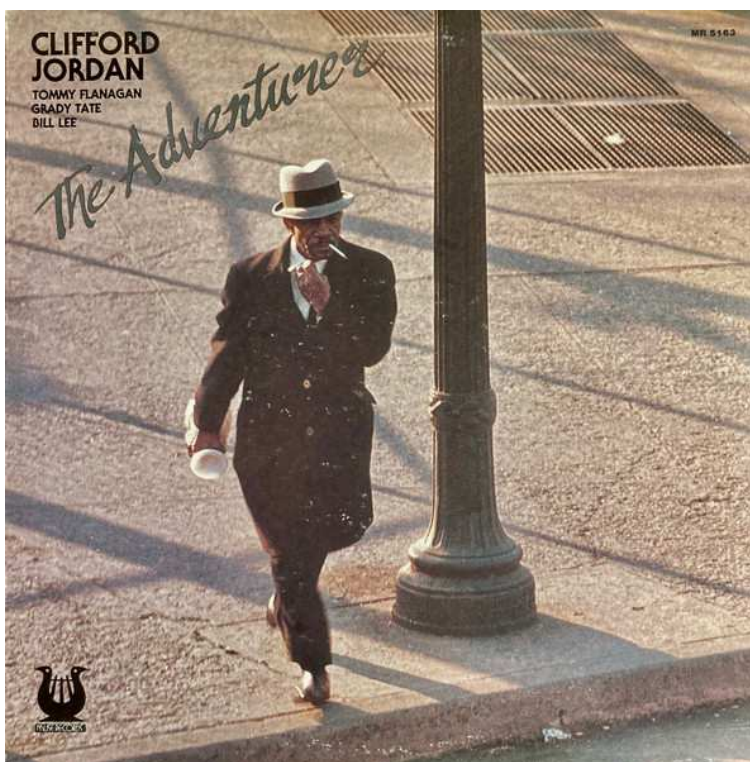
Jordan verhuist een tijdje naar California. Dochter Donna wordt op 11 september 1958 geboren in Los Angeles. In 1959 is Jordan terug in New York.

1959-1960 bij trombonist J.J. Johnson (1924-2001), 'you are less than very good' als je bij hem mag spelen.

Op 31 mei 1960 zijn de J.J. Johnson All Stars met Jordan, Ira Sullivan, Roland Kirk, Cedar Walton, Arthur Harper en Al 'Tootie' Heath in Joe Segal's Jazz Showcase in Chicago, Home for Creative Music. Segal gaf veel jazzmusici een podium: Louie Bellson, Ahmad Jamal, Marian McPartland, Willie Pickens en Ira Sullivan maakten platen 'Live at Joe Segal's Jazz Showcase'.

Eens ging bassist Dave Holland (°1946) bij Segal optreden: 'you don't have any monitors?'. Segal: 'Charlie Parker didn't need any monitors!'. Segal stierf op 10 augustus 2020, hij werd 94.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van Clifford Jordans album 'The Adventurer'.

In juli 1960 neemt Clifford Jordan deel aan het Festival van de Rebellen. Het trok amper tweehonderd bezoekers. Het was georganiseerd door Charles Mingus en Max Roach. Die waren onstemd wegens onaanvaardbare lage gages hun aangeboden voor het Newport Jazz Festival. Dat gold ook voor Jo Jones, Coleman Hawkins, Roy Eldridge, Ornette Coleman en Eric Dolphy. Als er geen telefoontje kwam voor Newport, zorgden de muzikanten zelf voor festivals in kerken, collegezalen en culturele centra.

Op 11 november 1960 maakten onder anderen de genoemde musici een album met als titel 'Newport Rebels'. Het verscheen onder auspiciën van de Jazz Artist Guild van Mingus en Roach op het label Candid.

Beluister hier het album 'Newport Rebels':
<https://www.youtube.com/watch?v=YGaqTDkCefs>

In **1961** toert Jordan met het Lloyd Price Orchestra. Trompettist Wallace Davenport en orgelist John Patton zaten er ook bij. Ook in 1961, pianist Andrew Hill (1937-2007) was met Dinah Washington naar New York gekomen, Hill treedt op met Johnny Griffin, Roland Kirk, Jackie McLean, Kenny Dorham (1924-1972) én Clifford Jordan.

Op 14 maart 1961 zijn Art Blakey's bekendste Messengers voor Blue Note in de studio: Lee Morgan, Wayne Shorter, Bobby Timmons en Jymie Merritt. Ze spelen er 'Lost and found' van Jordan.

Art Blakey and the Jazz Messengers in 'Lost and found':
<https://www.youtube.com/watch?v=LX743nplzOo>

Begin augustus 1961 is Jordan bij Max Roach voor 'Percussion Bitter Sweet' op Impulse!. Het zijn de laatste opnamen van trompettist Booker Little, hij sterft op 5 oktober 1961.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Begin juli **1963** wordt 'Iron Man' van Eric Dolphy opgenomen, met Clifford Jordan, het debuut van trompettist Woody Shaw (1944-1989).

In januari **1964** is Jordan met het Max Roach Quartet in Nederland. In de lente van 1964 krijgt het sextet van rebel Charles Mingus (1922-1979) vaste vorm en komt naar Europa voor een tournee met Mingus, Jaki Byard, Johnny Coles, Eric Dolphy, Dannie Richmond en Clifford Jordan. Vooraf, op 4 april 1964, werd deze formatie uitgetest in de Town Hall, New York. In Amsterdam wordt op 10 april de 'Fables of Faubus' vertolkt, een compositie van Mingus uit 1957.

De zwarte sociale geschiedenis verhaalt de revolte uit die jaren 1950-1960. Op 1 december 1955 weigert zwarte Rosa Parks haar plaats in de bus af te staan aan een blanke. Het gevolg, de Montgomery busboycot, legt kiemen voor de Black Power- en Black Panther-beweging. Op 25 september 1957 werden negen zwarte kinderen onder begeleiding van een federale escorte toegelaten tot de Central High School in Little Rock. Orval Faubus (1910-1994) was de blanke gouverneur van Arkansas tijdens de Little Rock-crisis. Hij verdedigde de rassenscheiding, segregatie. Mingus revolteerde in zijn 'Fabels' over die Orval Faubus.

Op 19 april 1964 zijn Mingus c.s. in Luik. Het is een stop tussen Frankrijk en Duitsland. Ze treden ook op voor het programma 'Jazz pour Tous' van de RTBF. Kijk hier: <https://bit.ly/3EgWpH3>. 4 juli 1964: Newport Jazz Festival: 'Max Roach Quartet with Miss Abbey Lincoln present The Freedom Now Suite', met Jordan.

Een verzamelalbum van Fresh Sound.
...vervolg in de rechterkolom

In de jaren vijftig en zestig groeit de belangstelling voor Amerikaanse folklore, Woodie Guthrie, Pete Seeger, We shall overcome, This land is (y)our land. Begin februari **1965** neemt Jordan zijn 'These are my roots' op met songs van Leadbelly.

Van 16 januari tot 9 april **1967** organiseert het U.S. State Department een tournee in veertien Afrikaanse landen met het Randy Weston Sextet waarbij Jordan, Ray Copeland, Bill Wood, Ed Blackwell en Chief Bey (pianist Weston uit Brooklyn vestigt zich van 1969 tot 1972 in Rabat, later in Tanger). De tournee was een onderdeel van de Amerikaanse public relations tijdens de Koude Oorlog. De wereldwijde optredens van Jazz Ambassadors als Louis Armstrong, Duke Ellington en Dave Brubeck dienden als antwoord op de Sovjet-propaganda.

In **1968** is Jordan met Harvey Brown van Frontier Press medeoprichter van Frontier Records. Jordan was terug van zijn Afrika-tournee. Hij is producer voor Wilbur Ware, Pharoah Sanders, Cecil Payne, Charles Brackeen en Ed Blackwell. Er werden zes sessies opgenomen, die pas in 1972 worden uitgebracht via Strata-East.

1968: Jordan doceert aan het Pratt Institute in Brooklyn. Hij is adviseur muziek voor talentenjacht in samenwerking met de Bedford-Stuyvesant Youth in Action. Hij dirigeert orkesten voor de Jazzmobile school. Hij is lid van het Henry Street Settlement.

In de jaren zestig is Europa het beloofde land voor Amerikaanse jazzmuzikanten. Sommigen waren al in Kopenhagen, Amsterdam, Berlijn of Parijs: Albert Nicholas, Bill Coleman, Benny Waters, Dexter Gordon, Albert Ayler, Don Cherry, Brew Moore, Bud Powell, Don Byas, Johnny Griffin, Coleman Hawkins, Rhoda Scott en Jon Eardley.

In **1969** verhuist Clifford Jordan met Shirley, zijn eerste vrouw, nu overleden, en dochter Donna van Brooklyn naar België. Niemand reageerde op mijn oproep met de vraag met wie Jordan hier in België omging, of waar hij woonde. Gelukkig kwam ik Donna Jewell Jordan Harris, dochter van, op het spoor; nu is ze Director Intercultural Counseling. Ze schrijft mij het volgende: "In juni 1969 werd gereisd op een vrachtschip, ongeveer twaalf passagiers, met negen volgeladen valiezen, van Norfolk, VA naar Antwerpen. Dan met de trein naar Brussel. Daar betrokken we een flat in Sint-Gillis, waar ook de zwarte Amerikaanse vrouw van bassist Jimmy Woode (1928-2005) woonde met haar dochter DD (Diedre), haar naam klonk als Hildie. Donna kwam in het zesde studiejaar. Na een maand verhuisden we naar Molenbeek. Naar een groot appartementsblok met de ene kant uitzicht op Brussel en de andere kant grazende koeien in de wei. In de zomer naar Denemarken, dan Zweden, waar Clifford een Mercedes kocht van een vriend, met de auto terug naar Brussel." Na de scheiding van haar ouders, moeder was Shirley Johnson Jordan, bleef Donna in Brussel wonen. Ze volgde lessen aan het Franstalige lyceum in Elsene. Tijdens de zomer ging ze op vakantie bij vader Clifford in Amerika. Ze zong mee in zijn orkesten, onder meer op de plaat 'Remembering Me-Me' van mei 1976 en maakte soms deel uit van de Jazz Mobile shows in de New York State. Donna bleef tien jaar in Brussel, van juli 1969 tot augustus 1979, trok dan naar de States om te studeren.

Erik Marcel Frans (wordt vervolgd)

Hoe het Clifford Jordan vanaf de jaren zeventig vergaat leest u in Jazzflits 387. Zijn gedetailleerde discografie vindt u bij Noal Cohen's Jazz History Website. Een overzicht van concerten die Jordan in de jaren zestig in Europa gaf staat op pagina 28.

JAZZFLITS OP REIS

Roland Huguenin en Joke Schot in Servië

BEOGRADSKI DŽEZ FESTIVAL

Datum en plaats:

26-30 oktober 2022
Dom omladine, Belgrado

In Servië heeft de internationale crisis dit jaar geleid tot inkrimping van budgetten. Ook de 38ste editie van het jaarlijkse jazzfestival in Belgrado ontkomt daar niet aan, maar ondanks een kleiner aanbod presenteerde het eind oktober een uitdagende programmering met acts uit Europa, Israël, Cuba en de Verenigde Staten.

Vaste bezoekers van het festival, dat zijn er velen, moesten genoeg nemen met een sobere opzet. Bijna alle concerten werden gegeven in de Grote zaal en de avonden stopten rond middernacht. Ondanks de beperkingen bleef de losse sfeer behouden en begaven veel artiesten zich tijdens de pauzes in het publiek. De jaarlijkse expositie toonde in 'Belgrade Jazz Festival 1971-1990 Rewind' foto's van **László Dormán** (1944). Zijn plan om zelf jazzmusicus te worden strandde, waarna hij zich richtte op fotografie en journalistiek. In Belgrado vond hij in de magische beginjaren van het festival alle, veelal Amerikaanse jazzgrootheden voor zijn lens.

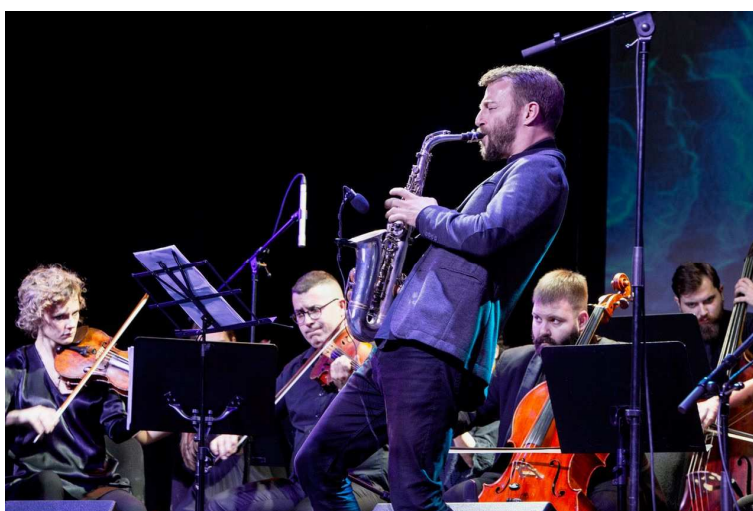
Zoals gebruikelijk sinds 2015, omvatte de eerste avond een showcase van opkomende acts uit Servië. Steeds opvallender wordt dat jonge musici van de jazzopleidingen een stempel op de hedendaagse jazz drukken en de (inter)nationale podia veroveren.

Jazzkwartet **Schime** en strijkorkest **Muzikon** bereidden een fascinerende ouverture van het festival. Schime onderscheidt zich met een progressieve lyrische stijl die wortelt in de hardbop. De samenwerking met strijkers in het project 'Melange' uit zich in fascinerende arrangementen. Schime klinkt kwetsbaar, bijna teder en laat energie en drama over aan de snaren. De zaalversterking was subliem, waardoor de tussenkomst van geluidsapparatuur nauwelijks waarneembaar is.

[...vervolg op pagina 23](#)

Een lid van het strijkorkest Muzikon, dat optrad met het kwartet Schime. (Foto: Joke Schot)

Saxofonist Luka Ignjatovic van het kwartet Schime. (Foto: Joke Schot)

HI5. (Foto: Joke Schot)

Belgrade Jazz Big Band RTS en het Omar Sosa Trio. (Foto: Joke Schot)

Fluitiste **Milena Jančurić** is klassiek geschoold en volgde jazzopleidingen in Servië en de VS, waarna zij wereldwijd tours maakte. Haar rijke spel is doordrenkt met swing en magie en valt vooral op door grote overtuigingskracht. In haar kwintet leveren de arrangementen voor fluit en tenorsax verrassende samenklanken.

Pianovirtuoos **Aleksandar Jovanović Šijuka** combineert klassieke elementen met blues, Balkan en boogie. Soms putte hij net iets te veel uit de trukendoos, maar zijn verfijnde en uitgebalanceerde spel verdient toch vooral bewondering. Energieke vrije improvisaties, gespeeld met een enorme verfijning, gevolgd door etherische klanken die leiden tot een kalmerende meditatie. Niet anders dan verwacht is het **Power NAP Trio** in staat om oases van oppeppende rust te creëren.

De vrije improvisaties van het ensemble van trompettist **Paul Lytton**, rietblazer (tenorsax/klarinet) **Ken Vandermark** en drummer **Nate Wooley** bieden nauwelijks houvast aan melodie. Zij scheppen onvermoede werelden waarin bravoure en drama leiden tot boeiende expressievormen en onbekende verhalen.

Sex Mob bestaat 25 jaar en na jaren wachten valt hun toerschema eindelijk samen met het festival in Belgrado, tot grote opluchting van de programmeurs. Strak spel en rauwe frisheid, doordrenkt met flarden van geciteerde meesterwerken, creëert een zeer herkenbaar eigen geluid. Grooves, desoriëntatie, geharrewar, plaagstootjes en humor ('herkent u deze melodie') zijn vaste ingrediënten. Binnenkort komt het album 'The Hard Way' uit.

Zeer persoonlijk zijn werk en spel van pianopoëet **Dominik Wania**. In een nagenoeg verduisterde zaal laat hij zijn frasen bewegen op golven van lyriek en passie. Zijn geniale virtuositeit doet versteld staan. Het gemak waarmee hij

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Immanuel Wilkins. (Foto: Joke Schot)

alle registers van de piano aanspreekt en inkleurt is fascinerend. Wania's kunst verhoudt zich moeiteloos tot de geïmproviseerde muziek, maar is veel meer dan dat.

HI5 brengt jazzrock 2.0. Stukken met veel body worden afgewisseld met meditatief werk. Een transcriptie maakt van het thema uit 'Der Tot und das Mädchen' van Franz Schubert een zalvende ballad. HI5 maakt frisse gelaagde muziek. De ensembleklank is veelzijdig en breed.

Avishai Cohen bespeelt zijn trompet als een dichter die van elk woord weet hoe het zal smaken, met de intentie dat zijn coupletten klinken als een prille lentebries. Met zijn kwartet speelde hij de tamelijk abstracte delen van de suite die hij componeerde voor zijn laatste album 'Naked Truth'.

Het concert van bassist **Lars Danielsen** die 'Cloudland' presenteert, het derde deel van zijn 'Liberetto-project', was een feest voor alle zintuigen. Intens, geconcentreerd en uitbundig zet hij alle lijnen uit waarop zijn kwartet in beweging komt en niet meer te stuiten zal zijn. Het publiek ziet solo's die inslaan als kometen. **Grégory Privat** stal ieders hart met zijn weergaloze pianospel.

[...vervolg op pagina 25](#)

Gregory Privat (Lars Danielsson & Liberetto Cloudland). (Foto: Joke Schot)

Milena Jancuric Quintet. (Foto: Joke Schot)

Ook het Franse **Orchestre National de Jazz** brengt groot spektakel. De veelzijdige inzet van compacte secties vocalisten, strijkers, blazers en slagwerkers, maakt het een krachtig en wendbaar ensemble dat flirt met de verbeeldingskracht. De composities die samenkomen in 'Rituals' klinken als symfonische gedichten. Spel, zang en spreekwoorden komen samen in allegorische hymnen. Een breed scala aan stijlen vloeit samen tot een coherent geheel dat grote ambities waarmaakt.

Altsaxofonist **Immanuel Wilkins** (1997) speelt muziek van zijn laatste album 'The 7th Hand'. In een bedwelmende suite formuleert Wilkins zijn eigen standaard. Zijn band masseert het oor met muziek die streelt en bedriegt. Thema's zijn verweven in gelijkvormige sequensen die oneindig variëren, degenereren en fragmenteren, leiden tot desoriëntatie, verwording en stilstand.

Een lawine van Afrikaanse ritmes vormt de opmaat van een overweldigend concert van het Cubaanse **Omar Sosa Trio** en de Big Band RTS (Radio Televizije Srbije). De kopersectie gaat los in een aaneenschakeling van gepeperde songs. Gelaagde arrangementen maken vloeiende verbindingen tussen de traditionele bigbandsound, salsa, chachacha en Latin. Omar Sosa is al jaren wegbereider voor de Cubaanse muziekcultuur en legt verbindingen met andere muziekculturen. Hij speelt aanstekelijke ritmische licks, maar het echte vuurwerk komt van drummer/percussionist Ernesto Simpson. De troep wordt vurig aangespoord door dirigent Filip Bulatović.

'Ondanks een beperkter budget bleef de losse sfeer behouden.'

Sound en tunes van saxofoniste **Nubia Garcia** blijven aan de oppervlakte. Ze missen uitwerking of variatie. Haar concert in de grote muziekhall in Belgrado wekt nauwelijks enthousiasme op bij het publiek. De jongere generaties leunen soms zwaar op imago via 'influencing', terwijl overtuigingskracht ontbreekt. Ook de afronding van het festival valt sober uit dit jaar. In Sala Amerikana, de grote bovenzaal van het theatercomplex, waar in andere jaren dagelijks nachtconcerten worden gegeven die veel jong en progressiever publiek trekken, is het rumoer ingewisseld voor een gelaten sfeer.

...vervolg in de rechterkolom

Lars Danielsson. (Foto: Joke Schot)

Het hart bloeide op bij de 'Cyclic signs' van drummer **Enrico Morello** en zijn kwartet. De vier hebben een prikkelende energie en een hang naar avontuur. De Italianen (trompet, altsaxofoon, contrabas en drums) brengen krachtig ensemblespel, orkestrale gelaagdheid en vrije improvisatie. Ze kunnen heel veel met weinig.

Ruim na middernacht zagen we de alleskunnende van het **Luis Vicente Trio** de geïmproviseerde muziek uitvergroten door elementen uit de gecomponeerde avant-garde in te voegen. Dat gaf verrassende effecten met grappige randjes. Traditionele elementen uit de Portugese en Braziliaanse muziek voerden terug naar de Afrikaanse bakermat van de jazz, hier manifest als oer-blues. Als de muziek stopt is de zaal al half leeg. Dat voelt vreemd na een zeer geslaagd festival, dat er zoals elk jaar alles aan heeft gedaan om een staalkaart van actuele ontwikkelingen in jazz en geïmproviseerde muziek te bieden.

Roland Hugenin

In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.

Nubia Garcia. (Foto: Joke Schot)

JAZZWEEK TOP DRIE

14 november 2022

1 Samara Joy Linger Awhile
(Verve)**2 Bobby Watson**Back Home In Kansas City
(Smoke Sessions)**3 Steve Turre**Generations
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 november 2022

Cim Meyer, Jazz Special:

THE REUNION PROJECT

Varanda (Tapestry Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

ARILD ANDERSEN GROUP

Affirmation (ECM)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com,

Luca Vitali, Giornale della Musica:

KAJA DRAKSLER / SUSANA SANTOS SILVA

Grow (Intakt Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

JAKOB BRO & JOE LOVANO

Once Around The Room (ECM)

Yves Tassin, JazzMania:

CONDOR GRUPPE

Gulliver (Sdban Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

DANS DANS

6 (Unday Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

EMILIANO SAMPAIO JAZZ SYMPHONIC ORCHESTRA

We Have A Dream (Alessa Records)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

THE COMET IS COMING

Hyper-Dimensional Expansion Beam (Impulse!)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:**MAIK KRAHL QUARTET**

In-Between Flow (Challenge Records)

Madli-Liis Parts, Muusika:

MARK GUILIANA

The Sound of Listening (Editions Records)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

AGA ZARYAN

Sara (Warner Music Poland)

Mike Flynn, Jazzwise:

LAURA JURD

The Big Friendly Album (Big Friendly Records)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

AGNAS/FLATEN/STÅHL/TEXAS

All Snow Dream Gone (Moserobie)

Christine Stephan, JAZZTHETIK:

SEARCHING FOR HOME

Hidden Errors (Neuklang)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

RIHARDS LĪBIETIS ORCHESTRA

Willful Blindness (Bandcamp)

Dick Hovenga, Written in Music:

MARC MOMMAAS

The Impressionist (Sunnyside Records)

Sebastian Scotney, LondonJazz News (UK):

HELENA KAY'S KIM TRIO & PETER JOHNSTONE

Golden Sands (Sulis)

Patrik Sandberg, Jazz:

JOYCE WITH MAURICIO MAESTRO

Natureza (Far Out Recordings)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)

CLIFFORD JORDAN IN EUROPA (jaren zestig)

Clifford Jordan trad in de loop der jaren talloze malen op in Europa. Hierbij een overzicht van 'gigs' in de jaren zestig. Natuurlijk is deze lijst niet volledig. De data zijn wel interessant voor de plaatopnamen of televisieopnamen, officieel of bootleg. De auteur houdt zich aanbevelen voor correcties en aanvullingen.

4 januari 1964 – **Amsterdam**, Concertgebouw, **Max Roach Quartet**, met pianist Coleridge Perkinson (Ronnie Mathews was aangekondigd), CJ, bassist Eddie Kahn, zangeres Abbey Lincoln. Max Roach was bereid enkele nummers mee te spelen in Boy's Big Band waarbij Toon van Vliet, Herman Schoonderwalt en Theo Loevendie.

januari 1964 – **Baden-Baden**, SWF TV Studio, Jazz Gehört und Gesehen

januari 1964 – **Essen**

januari 1964 – **Baden-Baden**

januari 1964 – concert in **Berlijn** afgelast, te weinig voorverkoop

7 januari 1964 – **Bremen**, Sendesaal Radio Bremen

10 januari 1964 – **Brussel**, Schaarbeek, BRT TV Studio voor 'Jazzprisma' van Jan Gheysen

14 januari 1964 – **Kopenhagen**

16 januari 1964 – **Stockholm**

18 januari 1964 – **Parijs**

19 januari 1964 – **Brussel**, Paleis voor Schone Kunsten (in folder Mal Waldron aangekondigd)

Dagblad vh Noorden (december 1967)

7 april 1964 – **Parijs**, de tour zou hier begonnen zijn, aldus Juul Anthonissen

10 april 1964 – **Amsterdam**, Concertgebouw, **Charles Mingus Jazz Workshop** begint een Europese tour met Johnny Coles, Eric Dolphy, Clifford Jordan, Jaki Byard, Mingus, Dannie Richmond. 10 april was een vrijdag, George Wein stuurde zijn Amerikanen uit, Paul Acket nam in Nederland over, Michiel de Ruyter interviewde Eric Dolphy, Henk Visser zorgde voor foto's, onder meer van Clifford Jordan aan de piano. Maak kennis met 30'45" 'Fables of Faubus'.

11 april 1964 – **Hilversum**

12 april 1964 – Noorwegen, **Oslo**, University Hall

13 april 1964 – Zweden, **Stockholm** (first concert, second concert)

14 april 1964 – Denemarken, **Kopenhagen**, Old Fellow Palaet's Store Sal

16 april 1964 – **Bremen**, Sendesaal Radio Bremen

18 april 1964 – **Parijs**, Salle Wagram, Coles valt bewusteloos op podium, 24'54" Faubus

19 april 1964 – **Parijs**, Théâtre Champs Elysées (in de nacht van 18 april om 00.10 uur)

19 april 1964 – **Luik**, Kongrespaleis, Jazz Pour Tous, RTBF, op YouTube 33' concertopname, Sonuma film is foutief met 17 april 1965

20 april 1964 – **Marseille**

21 april 1964 – **Lyon**

22 april 1964 – **Zürich**, Limmathaus

23 april 1964 – Zwitserland, **Biel**, Mingus vernietigde de opnamen en de bandopnemer

24 april 1964 – Italië, **Bologna**

25 april 1964 – Italië, **Milaan**

26 april 1964 – **Wuppertal**, Stadthalle

27 april 1964 – **Frankfurt**, Mozartsaal

28 april 1964 – **Stuttgart**, Liederhalle, 41'16" Faubus

29 april 1964 – **Hamburg**

november 1967 – **Kopenhagen**, Montmartre, Clifford Jordan

16-18 december 1967 – **Baden-Baden** Jazz Treffen, Mal Waldron Sextet met Clifford Jordan, Benny Bailey, René Thomas, Gilbert Rovère, Cees See

22 december 1967 – **Groningen**, Jazzclub '64, Mambo Bar, TROS radio live, Clifford Jordan, Rein de Graaff, Wim Overgaw, Ruud Jacobs, eerste set met drummer Steve McCall, tweede set zonder Overgaw, nu met drummer Leo de Ruyter, presentatie Pim Jacobs.

juni 1968 – **Kopenhagen**, Montmartre, Don Byas/Clifford Jordan Quintet, met Kenny Drew, NHOP, Albert Tootie Heath

14 juni 1968 – **Recklinghausen**, NDR Jazzworkshop 58, The Wonderful World of Jazz, Tony Scott, Freddy Sunder, Slide Hampton, Phil Woods, Eddy Louiss, – dertien muzikanten

1 juli 1968 – **Wenen**, ORF Oostenrijk, Clifford Jordan/Erich Kleinschuster Sextet

25 januari 1969 – **Wenen**, ORF Oostenrijk, Clifford Jordan/Erich Kleinschuster Sextet, nu met bassist Jimmy Woode

april 1969 – **Kopenhagen**, Clifford Jordan

14 mei 1969 – **Amsterdam**, Paradiso, Lucky Thompson, Clifford Jordan, elk afzonderlijk

10 september 1969 – **Hilversum**, voor Vara Jazz Radio in plaats van uit de gesloten Paradiso, Clifford Jordan, Cees Slinger, Ruud Jacobs, Han Bennink, congedrummer Steve Boston

30 oktober 1969 – **Enschede**, Drienerlo, CJ met Diamond Five en Harry Verbeke, Cees Smal, Cees Slinger, Jacques Schols, John Engels

26 november 1969 – Paradiso, **Amsterdam**, Charles Tolliver Quartet, MalWaldron Trio, Clifford Jordan Quartet

Erik Marcel Frans

Een overzicht van optredens in de jaren zeventig en verder vindt u in de volgende Jazzflits.